

ESIMESE ASTME KOHTU PRESIDENDI MÄÄRUS

7. juuli 2004 *

Kohtuasjas T-37/04 R,

Região autónoma dos Açores, esindajad: *solicitor* M. Renouf, *solicitor* S. Crosby, *solicitor* C. Bryant ja *barrister* H. Mercer,

hageja,

versus

Euroopa Liidu Nõukogu, esindajad: J. Monteiro ja F. Florindo Gijón,

kostja,

keda toetavad

Euroopa Ühenduste Komisjon, esindajad: T. van Rijn ja B. Doherty, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis,

* Kohtumenetluse keel: inglise.

ja

Hispaania Kuningriik, esindajad N. Díaz Abad ja E. Braquehais Conesa, kohtu-
dokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis,

menetlusse astujad,

mille esemeks on nõukogu 4. novembri 2003. aasta määruse (EÜ) nr 1954/2003, mis käsitleb teatavate ühenduse kalastuspiirkondade ja kalavarudega seotud püügikoor-
muse korraldamist ning millega muudetakse määrust (EÜ) nr 2847/93 ja tunnistatakse kehtetuks määrused (EÜ) nr 685/95 ja (EÜ) nr 2027/95 (ELT L 289, lk 1), Assooride vetega seotud osas ja täpsemalt artikli 3, artikli 5 lõike 1, artikli 11, artikli 13 punkti b, artikli 15 ja selle lisa osas kohaldamise osalise peatamise ning/või muude sobivaks peetavate ajutiste meetmete kohaldamise taotlus,

EUROOPA ÜHENDUSTE ESIMESE
ASTME KOHTU PRESIDENT

on andnud järgmise

määruse

Õiguslik raamistik

- 1 Käesoleva ajutiste meetmete kohaldamise taotluse lahendamisel on asjakohane õiguslik raamistik ühenduse ühist kalanduspoliitikat (ÜKP) puudutav õigus ulatuses, mis puudutab Portugali jurisdiktsiooni alla kuuluvat Assooride lähtejoonest 200

meremiili kaugusele ulatuvat piirkonda (edaspidi „Assooride veed”) ehk Assooride majandusvööndit. Õiguslik raamistik on keeruline ja koosneb suurest hulgast teisese õiguse aktidest, mis reguleerivad kalapüüki selles piirkonnas.

A — Määrused, mis piiravad juurdepääsu Portugali jurisdiktsiooni alla kuuluvatele vetele ja eriti Assooride vetele

- 2 Alates Hispaania Kuningriigi ja Portugali Vabariigi ühinemisest Euroopa Majandusühendusega 1. jaanuaril 1986 reguleerivad välisriikide laevade juurdepääsu Portugali jurisdiktsiooni alla kuuluvatele vetele ja nende hulgas ka Assooride vetele sätted, mis sisalduvad lepingus Hispaania Kuningriigi ja Portugali Vabariigi ühinemise kohta Euroopa Majandusühenduse ja Euroopa Aatomienergiaühendusega (EÜT 1985, L 302, lk 9, edaspidi „ühinemisakt”) ning hilisemad teisese õiguse sätted.
- 3 Hispaania ja Portugali kalanduse kohta käivad üleminekusätted on kehtestatud ühinemisakti artiklites 154–166 ja 346–363. Ühinemisakti artiklite 162 ja 350 ning EÜ asutamislepingu artikli 43 (muudetuna EÜ artikkel 37) alusel võttis nõukogu 30. mai 1994. aasta määrusega (EÜ) nr 1275/94 Hispaania ja Portugali ühinemisakti kalanduspeatükkides sätestatud korralduses tehtavate muudatuste kohta (EÜT L 140, lk 1) vastu üleminekekorra. See määrus kehtestas institutsionaalse raamistiku, mis lubab nõukogul võtta vastu uusi meetmeid. Ühinemisakti artikkel 353 nägi ette, et kehtestatud üleminekekord kehtib 31. detsembrini 2002.
- 4 Määruse nr 1275/94 alusel võttis nõukogu vastu kaks määrust: nõukogu 27. märtsi 1995. aasta määruse (EÜ) nr 685/95, mis käsitleb teatavate ühenduse kalastuspiir-

kondade ja kalavarudega seotud püügikoormuse korraldust (EÜT L 71, lk 5) ja nõukogu 15. juuni 1995. aasta määruse (EÜ) nr 2027/95, millega kehtestatakse teatavate ühenduse kalastuspiirkondade ja kalavarudega seotud püügikoormuse korraldussüsteem (EÜT L 199, lk 1) (edaspidi „1995. aasta määrused”).

- 5 1995. aasta määrused reguleerivad juurdepääsu Portugali vetele ja sealhulgas ka Assooride vetele. Nendega on kehtestatud püügikoormuse piiramise kord, mis välistab sõnaselgelt välisriikide laevade juurdepääsu Assooride vetele.
- 6 Määrus nr 685/95 sisaldab sätteid, mis takistavad tuuni püüdvate Hispaania laevade juurdepääsu Assooride vetele (artikkel 8 ja III lisa punkt 3).
- 7 Määrus nr 2027/95 määratleb I lisas iga liikmesriigi jaoks maksimaalse aastase püügikoormuse kalanduspiirkonna kohta. Selles lisas ette nähtud limiitide kohaselt on Portugal ainus liikmesriik, kellel on õigus püüda Assooride vete süvamereliike. Peale selle ei anna lisa mitte mingit kvooti veetavate põhjavõrkudega põhjalähedaste kalade ja süvamereliikide püüdmiseks, mis sisuliselt tähendab veetavate põhjavõrkude kasutamise keelustamist.

B — Muud asjakohased määrused, mida kohaldatakse Assooride vetele

- 8 Asjakohaseid küsimusi ehk lubatud kogupüüki (edaspidi TAC), süvamereliikide püügikoormust ja lubatud püügivahendeid reguleerib ka teatud hulk muid määruseid, mis on kohaldatavad Assooride vetele.

1. Alusmäärus

- 9 Käesolevas menetluses on „alusmäärusena” kohaldatav nõukogu 20. detsembri 2002. aasta määrus (EÜ) nr 2371/2002 ühisele kalanduspoliitikale vastava kalavarude kaitse ja säästva kasutamise kohta (EÜT L 358, lk 59).
- 10 Alusmääruse artiklid 1 ja 2 sätestavad, et ÜKP „hõlmab vee-elusressursside [...] kaitse, majandamise ja kasutamise” ja „tagab vee-elusressursside kasutamise säästvates majandus-, keskkonna- ja sotsiaalsetes tingimuses”. Alusmääruse artikkel 4 sätestab, et nende eesmärkide saavutamiseks „määrab nõukogu kindlaks ühenduse meetmed, mis reguleerivad vetele ja kalavarudele juurdepääsu ning säästvat kalandustegevust [...]” ja et sellised meetmed „määratakse kindlaks kasutada olevate teadus-, tehnika- ja majandusnõuannete [...] põhjal”. Kehtestatud meetmed võivad puudutada üksikuid liike või grupe ja võivad sisaldada selliseid meetmeid nagu „ülesannete seadmine”, „saagikoguste piiramine”, „püügikoormuse piiramine” ja „tehnilised meetmed” (nt püügivahendite ehituse kohta) või erimeetmed, mis on suunatud „kalapüügi mõju vähendamiseks mere ökosüsteemidele ja mittesihthiikidele”.
- 11 Alusmääruse artiklid 7 ja 8 annavad komisjonile ja liikmesriikidele õiguse kehtestada erakorralisi meetmeid, kui mere ökosüsteemi ja kalavarusid ähvardab tõsine oht. Artiklite 7 ja 8 kohaselt:

„Artikkel 7

Komisjoni erakorralised meetmed

1. Kui on tõendeid, et vee-elusressursside või mere ökosüsteemi säilimist ähvardab kalapüügist tulenev tõsine ning viivitamatut reageerimist nõudev oht, võib komisjon

liikmesriigi põhjendatud taotluse korral või omal algatusel kehtestada erakorralised meetmed, mis ei kesta üle kuue kuu. Komisjon võib uue otsusega erakorralisi meetmeid pikendada kuni kuue kuu võrra.

[...]

Artikkel 8

Liikmesriigi erakorralised meetmed

1. Kui on tõendeid, et vee-elusressursside või mere ökosüsteemi säilimist ähvardab kalapüügist tulenev tõsine ja ettenägematu oht liikmesriigi jurisdiktsiooni või suveräänsete õiguste alla kuuluvates vetes ning igasugune põhjendamatu viivitus võib tekitada raskesti heastatava kahju, võib kõnealune liikmesriik võtta erakorralised meetmed kestusega kuni kolm kuud.

[...]”

2. 2002. aasta määrused süvamere kalavarude kohta

- ¹² Süvamereleikide püügikoormuste piirangud ja TAC-id on kehtestatud erinevates määrustes.

- 13 Nõukogu 16. detsembri 2002. aasta määrus (EÜ) nr 2340/2002, millega määratakse kindlaks süvamere kalavarude püügivõimalused 2003. ja 2004. aastaks (EÜT L 356, lk 1) määratleb süvamere kalavarude TAC-id ja kvoodid. Assooride vete osas kehtestab kõnealuse määruse I lisa konkreetsed piirangud kahe süvamereliigi — süsisaba ja besuugo — kohta.
- 14 Nõukogu 16. detsembri 2002. aasta määrus (EÜ) nr 2347/2002, millega kehtestatakse süvamere kalavarude püügi suhtes kohaldatavad konkreetsed juurdepääsunõuded ja nendega seotud tingimused (EÜT L 351, lk 6; edaspidi koos määrusega nr 2340/2002 „2002. aasta määrused”), kehtestab eeskirjad, millega piiratakse teatud selle määruse I lisa loetletud süvamereliikide püügikoormust (mille hulgas on ka olulisi Assooride liike nagu sinine molva ja kare ogahai). Püügikoormust on nende liikide suhtes piiratud selliselt, et see ei ületaks aastate 1998, 1999 ja 2000 võimsust ja kogumahutavust. Määruse II lisa kehtestab teise süvamereliikide loetelu (mille hulgas on Ameerika vrakkahven, sinisuu-liftahven, mora ja harilik meriangerjas), milles nimetatud liikide kohta peavad laevad säilitama üksikasjalikku teavet, et oleks võimalik jälgida nende liikide olukorda.

3. Määrus (EÜ) nr 850/98, mis reguleerib püügivahendite kasutamist

- 15 ÜKP hõlmab ka meetmeid, mis kehtestavad nõudeid ja/või keelustavad üksikute püügivahendite kasutamise. Nõukogu 30. märtsi 1998. aasta määrus (EÜ) nr 850/98 kalavarude kaitsest noorte mereorganismide kaitseks võetud tehniliste meetmete kaudu (EÜT L 125, lk 1) näeb ette veetavate püüniste minimaalse võrgusilma suuruse ja on kohaldatav ka Assooride vetes.

- 16 Komisjon on esitanud nõukogule vastuvõtmiseks nõukogu määruse nr 850/98 muutmise ettepaneku, mis puudutab süvavee korallriffide kaitset traalimise mõjude eest teatavatel Atlandi ookeani aladel (KOM(2004) 58, edaspidi „traalimist puudutav ettepanek”).
- 17 Traalimist puudutavas ettepanekus on pakutud välja keeld kasutada Assooride vetes põhjavörke või samalaadseid veetavaid püüniseid. Määruse nr 850/98 artikkel 30 sätestaks muudetud kujul:

„Laevadel on keelatud kasutada mis tahes põhjavörke või samalaadseid veetavaid püüniseid, mis puutuvad kokku merepõhjaga [Assooride vetes]”.

4. Määrus (EÜ) nr 2847/93 kontrollisüsteemi kohta (VMS ja teavitamissüsteem)

- 18 Nõukogu 12. oktoobri 1993. aasta määrus (EMÜ) nr 2847/93, millega luuakse ühise kalanduspoliitika suhtes rakendatav kontrollisüsteem (EÜT L 261, lk 1), viimati muudetud nõukogu 14. aprilli 2003. aasta määrusega (EÜ) nr 806/2003, konsulteerimiskorra kohaselt (kvalifitseeritud häälteenamusega) vastuvõetud nõukogu õigusaktides sätestatud rakendusvolituste kasutamisel komisjoni abistavaid komiteesid käsitlevate sätete kohandamise kohta otsusega 1999/468/EÜ (ELT L 122, lk 1; edaspidi „määrus nr 2847/93”), kehtestab laevade jälgimise süsteemi (*Vessel Monitoring System*, edaspidi „VMS”) kasutamise korra, millega kohustatakse laevu omama pardal töötavat seadet, mis võimaldab nende tuvastamist ja identifitseerimist kaugkontrolli süsteemidega.

- 19 Nõukogu 8. detsembri 1995. aasta määrusega (EÜ) nr 2870/95, millega muudetakse määrust (EMÜ) nr 2847/93 (EÜT L 301, lk 1), lisati määrusele nr 2847/93 IIA jaotis. Määruse nr 2847/93 IIA jaotis paneb põhjalähedaste kalade püügiga tegelevatele laevadele aruandekohustuse (IIA jaotise artikli 19a lõige 3, artikkel 19b, artikkel 19c, artikkel 19d, artikkel 19e ja artikli 19f lõige 3), mida tuntakse nimetuse „teavitamissüsteem” (*hailing system*) all.
- 20 Lisaks kehtestavad mitmed määrused täiendavaid VMS-i kasutamise norme. Määrus nr 2347/2002 kehtestab erinormid VMS-i kasutamiseks süvamere kalapüügiga tegelevatel laevadel. Määrus nr 2371/2002 muudab VMS-i kohustuslikuks üle 18-meetristel laevadel ja alates 2005. aastast üle 15-meetristel laevadel. Komisjoni 18. detsembri 2003. aasta määrus (EÜ) nr 2244/2003, millega kehtestatakse üksikasjalikud eeskirjad laevaseire satelliitsüsteemide kohta (ELT L 333, lk 17), sätestab VMS-i kasutamise muud tehnilised eeskirjad.

C — Määrus nr 1954/2003 — Vaidlustatud määrus

- 21 Eelnevate aktide lühikesest mainimisest nähtub selgelt, et nõukogu 4. novembri 2003. aasta määrus (EÜ) nr 1954/2003, mis käsitleb teatavate ühenduse kalastuspiirkondade ja kalavarudega seotud püügikoormuse korraldamist ning millega muudetakse määrust (EÜ) nr 2847/93 ja tunnistatakse kehtetuks määrused (EÜ) nr 685/95 ja (EÜ) nr 2027/95 (ELT L 289, lk 1; edaspidi „vaidlustatud määrus”), ei ole ainus asjakohane ühenduse õigusakt, mis reguleerib kalapüüki, eriti süvamerepüüki Assooride vetes. Vaidlustatud määrus kuulub arvukate ÜKP valdkonda puudutavate õigusaktide hulka.

- 22 Vaidlustatud määrus võeti vastu EÜ artikli 37 ja EÜ artikli 299 lõike 2 alusel. Sellega kehtestati püügikoormuse korraldussüsteem suures osas Põhja-Atlandist (ICES-i V, VI, VII, VIII, IX ja X piirkonnas ning CECAF-i rajoonides 34.1.1, 34.1.2 ja 34.2.0), mida kutsutakse „läänepiirkonna veteks”. Nagu märgib vaidlustatud määruse artikkel 2, on ICES-i ja CECAF-i piirkonnad määratletud nõukogu 17. detsembri 1991. aasta määruses (EMÜ) nr 3880/91 Atlandi ookeani kirdeosas kalastavate liikmesriikide nominaalsaagi statistiliste andmete esitamise kohta (EÜT L 365, lk 1), muudetud komisjoni 23. juuli 2001. aasta määrusega (EÜ) nr 1637/2001 (EÜT L 222, lk 20). Selle kohaselt kuuluvad Assoori veed ICES-i X piirkonda ja CECAF-i rajooni 34.2.0.
- 23 Vaidlustatud määruse 2. põhjenduse kohaselt tuleb pärast ühinemisaktiga sätestatud juurdepääsu üleminekukorra kehtivuse lõppemist 31. detsembril 2002 kohandada teatavaid seda juurdepääsu reguleerivaid 1995. aasta määruste sätteid uue õigusliku olukorraga.
- 24 Vaidlustatud määruse artikli 3 kohaselt peavad liikmesriigid hindama ja määrama vähemalt 15-meetrise kogupikkusega laevade (lühemate kui 15-meetrise laevade suhtes kohaldatakse vaidlustatud määruse artiklis 4 kehtestatud erisätteid) aastase keskmise püügikoormuse taseme ajavahemikul 1998–2002 kõikides ICES-i piirkondades ja CECAF-i rajoonides eelkõige põhjalähedaste kalade püügipiirkondade kohta, välja arvatud määruses nr 2347/2002 sätestatud süvamere kalanduspiirkondade suhtes.
- 25 Vaidlustatud määruse artiklitest 7 ja 8 tulenevalt peavad liikmesriigid koostama loetelu oma lipu all sõitvatest ja ühenduses registreeritud laevadest, millel on õigus tegeleda kalapüügiga vastavates kalastuspiirkondades ja kehtestama oma laevastiku tegevust jälgides meetmeid püügikoormuse piiramiseks. Vaidlustatud määruse artiklist 10 tulenevalt on liikmesriikidel kohustus teha komisjonile teatavaks artikli 3 alusel koostatud püügikoormuse hinnang, laevade loetelu ja artiklite 7 ja 8 alusel kehtestatud meetmed.

- 26 Vaidlustatud määruse artikkel 11 kehtestab menetluse, mille kaudu saab nõukogu või teise võimalusena komisjon võtta vastu määruse, millega kinnitatakse kõikide liikmesriikide, piirkondade ja kalapüügikohtade maksimaalne aastane püügikoormus (edaspidi „rakendusmäärus”). Artikli 11 kohaselt:

„Otsustamine

1. Artiklis 10 osutatud teabe alusel ja pärast tihedat konsulteerimist asjaomaste liikmesriikidega esitab komisjon 29. veebruariks 2004 nõukogule ettepaneku määruse kohta, milles määratakse kindlaks kõikide liikmesriikide ja artiklites 3 ja 6 määratletud piirkondade ja kalapüügikohtade maksimaalne aastane püügikoormus.

2. Nõukogu otsustab 31. maiks 2004 komisjoni ettepanekul kvalifitseeritud häälteenamusega lõikes 1 sätestatud maksimaalse aastase püügikoormuse.

[...]

3. Kui nõukogu ei ole 31. maiks 2004 otsusele jõudnud, võtab komisjon lõikes 1 nimetatud ettepaneku alusel vastavalt määruse (EÜ) nr 2371/2002 artikli 30 lõikes 2 sätestatud menetlusele 31. juuliks 2004 vastu määruse, milles määratakse kindlaks kõikide liikmesriikide ja artiklites 3 ja 6 määratletud piirkondade ja kalapüügikohade maksimaalne aastane püügikoormus.”

- 27 Vaidlustatud määruse artikliga 14 muudetakse mõningaid määruse nr 2847/93 sätteid, mis puudutavad VMS-i ja teavitamissüsteemi. Artiklit 13 kohaldatakse määruses nr 2847/93 sätestatud VMS-ile ja teavitamissüsteemile lirimaad ümbritsevas bioloogiliselt tundlikus piirkonnas, mis on määratletud vaidlustatud määruse artiklis 6. Artikli 13 punkt b, mis kehtib kõikide teiste piirkondade kohta, sealhulgas Assooride vete kohta, on samas kohaldatav ainult VMS-ile ja kaotab nendes piirkondades teavitamissüsteemi.
- 28 Vaidlustatud määruse artikkel 15 näeb ette 1995. aasta määruste kehtetuks tunnistamise rakendusmääruse jõustumise kuupäevast või 1. augustist 2004, olenevalt sellest, kumb kuupäev on varasem.
- 29 Vaidlustatud määruse artikkel 5 kehtestab normi Assooride, Madeira ja Kanaari saarte vetele juurepääsu piiramiseks. Selles on sätestatud:

„1. Asjaomased liikmesriigid võivad Assooride, Madeira ja Kanaari saarte lähtejoontest kuni 100 meremiili kaugusele ulatuvates vetes piirata nende kalalaevade kalapüüki, mis on registreeritud nende saarte sadamates, välja arvatud ühenduse laevad, mis tavapäraselt nendes vetes kala püüavad, niivõrd kui need ei ületa tavapärast püügikoormuse taset.

[...]”.

Vaidluse aluseks olevad asjaolud

A — Hageja

- ³⁰ Hageja, Região autónoma dos Açores (Assooride autonoomne regioon) on Portugali Vabariigi autonoomne regioon. Portugali õiguse kohaselt on ta juriidiline isik ja vastavalt Portugali konstitutsioonile on tal olulised autonoomsed õigused, mille hulka kuulub ka õigus kehtestada kalanduse valdkonnas seadusandlikke akte (Portugali konstitutsiooni artiklid 227 ja 228).

B — Vaidlustatud määruse ja hilisemate selle kohaldamise asjaolusid puudutavate sätete saamislugu

- ³¹ Komisjon võttis 16. detsembril 2002 vastu ettepaneku, mis viis vaidlustatud määruse kehtestamiseni (nõukogu määruse ettepanek, mis käsitleb teatavate ühenduse kalastuspiirkondade ja kalavarudega seotud püügikoormuse korraldamist ning millega muudetakse määrust (EÜ) nr 2847/93 — KOM(2002) 739 (lõplik)).
- ³² Nõukogu eesistuja avaldas vastavalt 19. mail 2003 ja 28. mail 2003 aruteludokumendi ja töödokumendi, mis käsitlesid komisjoni ettepanekut ja panid ette teha sellesse muudatusi. Täpsemalt tegi eesistuja ettepaneku kehtestada EÜ artikli 299 lõike 2 alusel Assooride ümber lisaks komisjoni ettepanekus esinevale 200-mere-miilisele piiranguvööndile, mis puudutab tuune, süvamereliikide kaitseks 50-mere-miiline piiranguvöönd.

33 Euroopa Parlament võttis 4. juunil 2003 komisjoni ettepaneku kohta vastu õigusloomega seotud resolutsiooni (P5_TA(2003)0250), mis kiitis selle ettepaneku heaks tingimusel, et sellesse tehakse mõned muudatused — eelkõige säilitatakse määruses nr 685/95 sätestatud kord täiendavalt kümne aasta jooksul.

34 5. septembril 2003 esitas nõukogu eesistuja kokkuleppel komisjoniga ühise seisukoha, milles oli vaidlustatud määruse õigusliku alusena lisaks EÜ artiklile 37 märgitud ka EÜ artikli 299 lõige 2. Eesistuja esitatud ühise seisukoha artikli 6 lõige 1 nägi Assooride, Madeira ja Kanaari saarte ümber ette 100-meremiilise piiranguvööndi kõikide liikide jaoks, seega mitte üksnes tuunide jaoks, nagu see oli sätestatud komisjoni algses ettepanekus.

35 Nõukogu jõudis 5. septembri 2003. aasta ühise seisukoha põhjal poliitilisele kokkuleppele 13. oktoobril 2003. Samal päeval tegi komisjon avalduse, mis on lisatud nõukogu istungi protokollile ja mille kohaselt:

„Assooridele vete juurdepääsupiirangute täiendamiseks ja tundlikele ökosüsteemidele põhjustatava kahju ennetamiseks vetes, mis ümbritsevad Assoore, Madeirat ja Kanaari saari vähemalt 200 meremiili ulatuses, esitab komisjon peatselt määruse nr 850/98 muutmise ettepaneku, milles keelatakse kalapüük veetavate püünistega.”

36 Nõukogu võttis vaidlustatud määruse vastu 4. novembril 2003.

- 37 3. veebruaril 2004 esitas komisjon nõukogu määruse nr 850/98 muutmise ettepaneku, mis puudutab süvavee korallriffide kaitset traalpüügi mõju eest teatavatel Atlandi ookeani aladel (KOM(2004) 58 (lõplik)).
- 38 12. märtsil 2004 võttis komisjon vastu vaidlustatud määruse artiklist 11 tuleneva rakendusmääruse ettepaneku, millega sätestatakse maksimaalne aastane püügikoormus teatavate kalastuspiirkondade ja kalapüügiliikide osas (KOM(2004) 166 (lõplik)).

Menetlus

- 39 12. detsembril 2003 esitas hageja oma õigusnõunike saadetud kirjaga nõukogu peasekretärile ja kalanduse peadirektoraadi peadirektorile Euroopa Parlamendi ja nõukogu 30. mai 2001. aasta määruse (EÜ) nr 1049/2001 üldsuse juurdepääsu kohta Euroopa Parlamendi, nõukogu ja komisjoni dokumentidele (EÜT L 145, lk 43) alusel esimese taotluse tutvuda teatud dokumentidega, mis puudutavad vaidlustatud määruse vastuvõtmist.
- 40 7. jaanuari 2004. aasta kirjaga teavitas nõukogu peasekretariaat hagejat 24 dokumendi leidmisest ja otsusest need tervikuna hagejale edastada. 13. jaanuaril 2004 esitas hageja täiendava taotluse väites, et peasekretariaadi vastus ei hõlmanud täiel määral kõiki esialgse taotluse aspekte. 15. jaanuaril 2004 saatis komisjoni kalanduse peadirektoraadi kommunikatsiooni ja teabe üksus hageja õigusnõunikule

elektronpostiga vastuse esialgsele dokumentidega tutvumise taotlusele. 10. veebruaril 2004 vastas nõukogu täiendavale taotlusele ja avalikustas veel mõned dokumendid, mis on loetletud vastuse punktis 4.

41 2. veebruaril 2004 esitas hageja EÜ artiklite 230 ja 231 alusel Esimese Astme Kohtusse hagi, milles ta palus vaidlustatud määruse osaliselt tühistada selles osas, milles see avaldab mõju Assooride vetele ehk tühistada vaidlustatud määruse artikkel 3, artikli 5 lõige 1, artikkel 11, artikli 13 punkt b, artikkel 15 ja kõnealuse määruse lisa.

42 9. märtsil 2004 esitas hageja Esimese Astme Kohtusse eraldi dokumendina EÜ artiklite 242 ja 243 ja Esimese Astme Kohtu kodukorra artikli 104 alusel käesoleva taotluse vaidlustatud otsuse kohaldamise osaliseks peatamiseks ja muude vajalikuks peetavate ajutiste meetmete kohaldamiseks. Täpsemalt palub hageja Esimese Astme Kohtul:

— „peatada [vaidlustatud määruse] artiklite 3 ja 11 ja lisa rakendamine põhikohtuasjas Esimese Astme Kohtu otsuse tegemiseni või uue korralduseni osas, milles need:

— näevad ette määruse tähenduses püügikoormuse määratlemise üksnes sihtliikide ja ICES-i piirkonna/CECAF-i rajooni kaudu, mitte aga lisaks ka kasutatavate, kas kinnitatud või veetavate püügivahendite kaudu;

- arvavad artiklite 3 ja 11 kohaldamisalast välja põhjalähedased liigid, mis on hõlmatud määrusega [nr] 2347/2002;

- peatada [vaidlustatud määruse] artikli 15 rakendamine põhikohtuasjas Esimese Astme Kohtu otsuse tegemiseni või uue korralduseni osas, milles [1995. aasta määruste] kehtetuks tunnistamine:

- kaotab ühenduse pädevuse määratleda püügikoormus mitte üksnes sihtliikide ja ICES-i piirkonna/CECAF-i rajooni kaudu, vaid lisaks ka kasutatavate püügivahendite kaudu (määruse [nr] 685/95 artikli 3 lõige 1, artikkel 6 ja I lisa ning määruse [nr] 2027/95 artikkel 2 ja lisa) ning kaotab nende määratlemise võimaluse, mis oli sätestatud määruses [nr] 2027/95,

- kaotab pädevuse määratleda maksimaalne aastane püügikoormus nende põhjalähedaste liikide suhtes, mis on hõlmatud määrusega [nr] 2347/2002 ja kaotab selle koormuse määratlemise, mis oli kehtestatud määrusega [nr] 2027/95,

- kaotab Hispaania laevade tuunipüügile kehtestatud juurdepääsukeelu Portugali jurisdiktsiooni või suveräänsete õiguste alla kuuluvatele rannikuvetele ICES-i X piirkonnas ja CECAF-i [rajoonis] [34.2.0] (määruse [nr] 685/95 III lisa punkt 3),

- võib jõustuda 1. augustil 2004 hoolimata sellest, kas vaidlustatud määruse artikli 11 lõikes 2 või 3 sätestatud määrus on jõustunud või mitte;

- peatada vaidlustatud määruse artikli 5 lõike 1 rakendamine põhikohtuasjas Esimese Astme Kohtu otsuse tegemiseni või uue korralduseni osas, milles see ei säilita Hispaania laevade tuunipüügile kehtestatud juurdepääsukeeldu Portugali jurisdiktsiooni või suveräänsete õiguste alla kuuluvate saarte rannikuvetele ICES-i X piirkonnas ja CECAF-i [rajoonis] [34.2.0];

- peatada [vaidlustatud määruse] artikli 13 punkti b rakendamine põhikohtuasjas Esimese Astme Kohtu otsuse tegemiseni või uue korralduseni osas, milles selle alusel ei kohaldata määruse [nr] 2847/93 artikli 19a lõiget 3, artikleid 19b, 19c, 19d, 19e ja 19f Assooride ümber olevatele vetele, mis kuuluvad Portugali jurisdiktsiooni või suveräänsete õiguste alla;

- teise võimalusena, teha ajutine määrus, mis kehtiks kuni otsuse tegemiseni kohtuasjas T-37/04 või uue korralduseni ning mis keelustaks Assooride vetes Hispaania laevade tuunipüügi ja teiste liikmesriikide kui Portugali laevade põhjalähedaste liikide ja süvamereliikide püügi;

- teha muu määrus või kehtestada muid meetmeid, mis antud asjaoludel tunduvad õiglasel ja sobivad;

- mõista kohtukulud välja nõukogult.”

43 Nõukogu esitas oma märkused ajutiste meetmete kohaldamise taotluse kohta 31. märtsil 2004. Oma märkustes palus nõukogu Esimese Astme Kohtul:

— jätta taotlus vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata;

— teise võimalusena jätta taotlus põhjendamatus tõttu rahuldamata;

— mõista kohtukulud välja hagejalt.

44 Komisjon ja Hispaania Kuningriik taotlesid vastavalt 30. märtsil ja 1. aprillil 2004 Esimese Astme Kohtule esitatud avaldustes luba astuda nõukogu nõuete toetuseks käesolevasse ajutiste meetmete kohaldamise menetlusse.

45 Pooli teavitati menetlusse astumise avaldustest vastavalt kodukorra artikli 116 lõikele 1.

46 6. aprilli 2004. aasta kirjaga kinnitasid hageja ja nõukogu, et neil ei ole käesolevas menetluses komisjoni ja Hispaania Kuningriigi esitatud menetlusse astumise avalduste kohta ühtegi vastuväidet.

47 20. aprilli 2004. aasta määrusega andis Esimese Astme Kohtu president komisjonile ja Hispaania Kuningriigile loa astuda käesolevasse menetlusse nõukogu nõuete toetuseks.

48 21. aprillil 2004 esitasid komisjon ja Hispaania Kuningriik oma märkused ajutiste meetmete kohaldamise taotluse kohta. Oma märkustes palusid komisjon ja Hispaania Kuningriik Esimese Astme Kohtul:

- jätta taotlus vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata;
- teise võimalusena jätta taotlus põhjendamatusse tõttu rahuldamata;
- mõista kohtukulud välja hagejalt.

49 Esimese Astme Kohtu kodukorra artikli 114 lõike 1 alusel esitas nõukogu eraldi dokumendina Esimese Astme Kohtusse 22. aprillil 2004 saabunud väite põhikohuasja vastuvõetamatuse kohta, milles ta palus Esimese Astme Kohtul jätta vaidlustatud määruse osalise tühistamise hagi läbi vaatamata ilmselge vastuvõetamatuse tõttu ja mõista kohtukulud välja hagejalt.

50 27. aprillil 2004 paluti vastavalt hagejal ja komisjonil esitada 28. aprilliks 2004 kõik dokumendid, mis olid saadud vastusena 12. detsembri 2003. aasta dokumentidega tutvumise taotlusele ja hilisematele täiendavatele taotlustele, ning koopiad komisjoni ettepanekust rakendusmääruse vastuvõtmiseks vaidlustatud määruse artikli 11 alusel. Komisjon esitas nõutud dokumendid 27. aprillil 2004. Hageja esitas nõutud dokumendid 29. aprillil 2004 ja need liideti 30. aprilli 2004. aasta otsusega kohtutoimiku dokumentide hulka.

- 51 Nõukogu esitas 30. aprillil 2004 eraldi dokumendina Esimese Astme Kohtule taotluse kõrvaldada antud kohtuasja kohtutoimikust kaks dokumenti, mis olid lisatud Hispaania Kuningriigi 21. aprillil 2003 esitatud märkustele ja kujutasid endast nõukogu õigustalituse arvamust, ning neid mitte arvestada. Hispaania Kuningriigil paluti oma märkused nõukogu taotluse kohta esitada 5. maiks 2004 määratud kohtuistungil.
- 52 29. ja 30. aprillil 2004 esitasid neli organisatsiooni: Seas at Risk, WWF — World Wide Fund for Nature (edaspidi „WWF”) (esindajad *solicitor* R. Buxton ja *barrister* D. Owen), Porto de Abrigo — Organização de Produtores da Pesca CRL (edaspidi „Porto de Abrigo”) ja GÊ-Questa — Associação de Defesa do Ambiente (edaspidi „GÊ-Questa”) (esindaja: advokaat P. Linhares Dias) Esimese Astme Kohtusse avalduse menetlusse astumiseks hageja nõuete toetuseks.
- 53 Neljal menetlusse astumise taotlejal paluti osaleda 5. maiks 2004 määratud kohtuistungil ja esitada seal oma argumendid ilma, et see oleks mõjutanud nende vastavate avalduste lahendamist.
- 54 5. mail 2004 esitasid nõukogu, komisjon, Hispaania Kuningriik ja menetlusse astumise taotlejad (WWF, Seas at Risk, Porto de Abrigo ja GÊ-Questa) kohtuistungil oma argumendid ja vastasid Esimese Astme Kohtu presidendi küsimustele. Kuigi president lubas kõigil neljal menetlusse astumise taotlejal esitada oma argumendid nii nende avalduse kui ka antud ajutiste meetmete kohaldamise taotluse põhjendatuse kohta, jättis ta siiski oma lõpliku otsuse tegemise nende menetlusse astumise avalduste kohta edaspidiseks lahendamiseks.
- 55 Kuna Hispaania Kuningriik ei esitanud kohtuistungil vastuväiteid nõukogu taotlusele kõrvaldada kohtutoimikust ja mitte arvestada kahte dokumenti, mis olid lisatud Hispaania Kuningriigi 21. aprillil 2004 esitatud märkustele, siis otsustas president kohtuistungil need kaks dokumenti toimikust kõrvaldada.

- 56 18. juunil 2004 esitas hageja taotluse, et Esimese Astme Kohus uuendaks kirjaliku menetluse ja lubaks tõendina esitada asjakohase osa Rahvusvahelise Mereuurimise Nõukogu (CIEM) kalanduspiirkondade majandamise nõuandekomitee (CCGP) 2004. aasta juuni aruandest. President otsustas selle aruande vastu võtta ja 30. juunil 2004 saatis Esimese Astme Kohtu kohtusekretär selle aruande koopia teistele menetlusosalistele võimalike märkuste esitamiseks. Nõukogu, komisjon ja Hispaania Kuningriik esitasid oma märkused 6. juulil 2004.

Õiguslik käsitlus

A — WWF-i, Seas at Riski, Porto de Abrigo ja GÊ-Questa menetlusse astumise avaldused

- 57 Nagu eespool märgitud, palusid WWF, Seas at Risk, Porto de Abrigo ja GÊ-Questa Euroopa Kohtu põhikirja artikli 40 teise lõigu alusel luba astuda menetlusse. Kohtuistungil ei esitanud teised menetlusosalised ühtegi märkust asjaolu kohta, et need menetlusse astumise taotlejad paluvad luba astuda käesolevasse menetlusse.
- 58 Euroopa Kohtu põhikirja artikli 40 teise lõigu kohaselt, mis on Esimese Astme Kohtule kohaldatav mainitud põhikirja artikli 53 esimesest lõigust tulenevalt, võib iga isik Esimese Astme Kohtus läbivaatamisel olevas kohtuasjas menetlusse astuda juhul, kui ta tõendab oma huvi kohtuasja tulemuse vastu.
- 59 Vastavalt selles küsimuses väljakujunenud kohtupraktikale tähendab huvi kohtuasja tulemuse vastu otsese ja tegeliku huvi olemasolu nõuete kohta tehtava otsuse vastu. Seega on vaja kontrollida, kas vaidlustatud akt puudutab otseselt menetlusse astujat

ja tema huvi vaidluse lahenduse vastu on tuvastatud (vt Esimese Astme Kohtu esimese koja esimehe 3. juuni 1999. aasta määrus kohtuasjas T-138/98: ACAV jt v. nõukogu, EKL 1999, lk II-1797, punkt 14, ja Esimese Astme Kohtu presidendi 10. juuli 2000. aasta määrus kohtuasjas T-54/00 R: Federación de Cofradías de Pescadores de Guipúzcoa jt v. nõukogu, EKL 2000, lk II-2875, punkt 15 ja viidatud kohtupraktika). Ühendustele võib loa menetlusse astumiseks anda oma liikmete kaitsmiseks kohtuasjades, mille käigus tõusetuvad põhimõttelised küsimused võivad mõjutada nende huvisid (vt Euroopa Kohtu presidendi 28. septembri 1998. aasta määrus kohtuasjas C-151/98 P: Pharos v. komisjon, EKL 1998, lk I-5441, punkt 6 ja viidatud kohtupraktika).

- 60 Porto de Abrigo on piiratud vastutusega ühistuna tegutsev tootjate ühendus. Põhikirja kohaselt on tema peamine eesmärk kaitsta oma liikmete huvisid, kes on põhiliselt Assooridel kalapüügiga tegelevad isikud.
- 61 Vaidlustatud määrus, mis reguleerib kalapüüki Assooride vetes, ja kõik selle kohaldamist peatavad määrused ja muud ajutised meetmed avaldavad ilmselgelt olulist ja otsest mõju Porto de Abrigo liikmetele, kelle elatusvahendid sõltuvad sellest kalapüügist. Sellest tulenevalt tuleb Porto de Abrigo huvi käesoleva menetluse tulemuse vastu lugeda otseseks ja tegelikuks.
- 62 Järelikult tuleb Porto de Abrigole anda vastavalt tema esitatud taotlusele luba astuda käesolevasse menetlusse hageja nõuete toetuseks.
- 63 GÊ-Questa on keskkonnakaitsega tegelev mittetulundusühing, mille peamine eesmärk on keskkonnakaitse ja selle edendamine, samuti Assoori saarestiku rahvusliku ja kultuurilise pärandi uurimine ja kaitsmine. Põhikirjas on tema tegevusena sõnaselgelt sätestatud kaitsta Assoori saarestiku looduspärandit, mille hulka kuuluvad ka antud saarestiku kalapopulatsioon ja mereökosüsteemid.

- 64 Vaidlustatud määruse kohaldamise peatamine mõjutaks otseselt kalapüüki Assooride vetes ja sealhulgas nende püügivahendite kasutamist, mis võivad oluliselt mõjutada ökosüsteeme Assooride vetes, mis on GÊ-Questa põhiline tegevusväli. Seega on põhjust pidada GÊ-Questa huvi käesoleva menetluse tulemuse vastu otseseks ja tegelikuks.
- 65 Järelikult tuleb GÊ-Questale anda vastavalt tema esitatud taotlusele luba astuda käesolevasse menetlusse hageja nõuete toetuseks.
- 66 Seas at Risk kinnitab, et ta on rahvusvaheline sõltumatu mittetulunduslik keskkonnakaitseorganisatsioon peakorteriga Madalmaades. Tema eesmärk on merekeskkonna kaitsmine ja taastamine. Oma kaheksas liikmesriigis ja Norras asuva kuueteistkümneme liikmega on Seas at Risk Euroopa suurim keskkonnaalaseid vabaiühendusi koondav föderatsioon, kes esindab neid Euroopa tasandil OSPAR-i (Kirde-Atlandi merekeskkonna kaitse konventsioon) komisjonis, Kirde-Atlandi Kalanduskomisjonis (NEAFC), Rahvusvahelises Mereorganisatsioonis ja Põhjamere kaitse konverentsi raames toimuvates menetlustes. Ta töötab üksnes merekeskkonda puudutavate küsimustega ja tema tegevuste geograafiline ulatus hõlmab kogu Atlandi ookeani kirdeosa.
- 67 WWF-i eesmärgid on Seas at Riski omadest veelgi laiemad. WWF on oma avalduse kohaselt üks maailma suurimaid keskkonnakaitseorganisatsioone, millel on ligi viis miljonit toetajat, tema tegevus hõlmab rohkem kui sada riiki. WWF-i missioon on planeedi loodusliku keskkonna halvenemise peatamine. Ta osaleb programmis „Ohustatud mered”, mis hõlmab kõiki maa ookeane. Lisaks on WWF OSPAR-i komisjoni ja selle liikmesriikide juures seotud Atlandi ookeani kirdeosa puudutava programmiga, mis on keskendunud säästva kalanduse edendamisele ja merekaitsealade võrgustiku loomisele.

68 Seas at Risk ja WWF väidavad oma ühises menetlusse astumise avalduses, et neil on käesoleva menetluse tulemuse vastu otsene ja konkreetne huvi. Nad kinnitavad, et nende tegevus on keskendunud süvamere kalapüügile, merekeskkonna ja mereelu-paikade (sh veealuste mägede) kaitsele ning nad on viimaste aastate jooksul kulutanud märkimisväärse hulga ressursse, et edendada vaidlustatud määrusega loodud korraga hõlmatud kalavarude ja elupaikade kaitset. Lisaks kinnitavad Seas at Risk ja WWF, et nad osalesid enne ja vaidlustatud määruse vastuvõtmise ajal lobitöös ja pidasid kohtumisi valitsuste ja ühenduse institutsioonidega. Viimasena väidavad Seas at Risk ja WWF, et neile tuleb anda luba menetlusse astumiseks, kuna ajutiste meetmete kohaldamise taotlus tõstatab olulisi küsimusi, mille vastu neil on otsene ja konkreetne huvi osas, mis puudutab Euroopa Ühenduse keskkonnapoliitika ja ÜKP vastastikust mõju. Kahe organisatsiooni liikmetel on nende arvates õigus eeldada, et need organisatsioonid teevad antud asjaolude esinemisel nende hääled ühenduse kohtutes kuuldavaks.

69 Nende argumentidega ei saa nõustuda. Vastupidiselt kahele Assooride organisatsioonile on Seas at Riski ja WWF-i huvide ulatus liiga lai ja liiga üldine selleks, et käesoleva menetluse tulemus neid oluliselt mõjutaks, ja ei võimalda seega ajutisi meetmeid kohaldaval kohtunikul anda WWF-ile ja Seas at Riskile luba käesolevasse menetlusse astumiseks.

70 Vaatamata nende kogemusele ja keskkonnaküsimustega tegelemisele, hõlmavad nende kahe organisatsiooni eesmärgid ja tegevused laiaulatuslikku geograafilist piirkonda ja ei ole ainult või peamiselt keskendunud Assooride vetele. Samas puudutab hageja taotlus vaidlustatud määruse kohaldamise osaliseks peatamiseks üksnes seda piirkonda. Peale selle tuleb tähele panna, et vaidlustatud määrus reguleerib kalapüüki Assooride vetes ja selle kohaldamine ei mõjuta tuntavalt WWF-i ja Seas at Riski tegevusi, mis seisnevad keskkonna teaduslikus uurimises ja keskkonnavalas lobitöös palju suuremal tasandil. Seas at Riski ja WWF-i liikmed ja toetajad asuvad terves maailmas ja nende huvid keskkonna üldise kaitsmise vastu on veelgi kaugemad.

- 71 Eelnevast järeldub, et Seas at Risk ja WWF ei ole tõendanud, et neil on otsene ja tegelik huvi otsuse vastu astuda menetlusse hageja nõuete toetuseks ajutiste meetmete kohaldamise menetluses, mille tõttu nende avaldused menetlusse astumiseks tuleb jätta rahuldamata.

B — *Ajutiste meetmete kohaldamise taotlus*

1. *Poolte argumendid*

a) Hageja argumendid

Vastuvõetavus

- 72 Hageja väidab, et tema kaebeõigus tuleneb EÜ artikli 230 neljandast lõigust, kuna vaidlustatud õigusakt, kuigi tegemist on nõukogu määrusega, puudutab teda otseselt ja isiklikult.
- 73 Otsese puutumuse kohta väidab hageja, et vaidlustatud määrus tungib otseselt tema pädevusse anda tema jurisdiktsiooni alla kuuluvate vete kalandusküsimuste kohta seadusi ja määrusi. Vaidlustatud määruse tagajärjed tulenevad sellest otseselt, kuna liikmesriikidele, eriti Portugalile, pole meetme rakendamisel jätud mingit tegutsemisvabadust.

- 74 Isikliku puutumuse kohta esitab hageja kaks peamist argumenti. Esiteks väidab ta, et EÜ artikli 299 lõige 2 annab talle õiguse erilisele kaitsele ja peale selle tunnistab ka vaidlustatud määrus selgesõnaliselt tema erandlikku seisundit ja sisaldab seda puudutavaid erisätteid (vaidlustatud määruse artikkel 5). Teiseks võttis vaidlustatud määrus temalt pädevuse reguleerida kalandust Assooride vetes.

Fumus boni iuris

- 75 Hageja väidab, et tema vaidlustatud määruse vastu esitatud hagi, mis tugineb kuuele erinevale väitele, on põhjendatud.
- 76 Esiteks viitab hageja sellele, et vaidlustatud määrus on vastuolus keskkonnaõigusega, täpsemalt EÜ artikliga 6 ja EÜ artikli 174 lõigetega 1–3 ning alusmäärusega, kuna ta ei arvesta keskkonnakaitse oluliste põhimõtetega nagu säästva arengu põhimõte, ettevaatuspõhimõte, ennetuspõhimõte, keskkonnakahjustuse kahjustuse kohas heastamise põhimõte ja saastaja maksab põhimõte, mida on kohustus järgida ÜKP valdkonnas. Hageja arvates on rikutud kõiki viidatud põhimõtteid, kuna vaidlustatud määrus toob kaasa püügikoormuse tõusu, merekeskkonna kahjustamise ja kalavarude kahanemise.
- 77 Hageja väidab, et vaidlustatud määrus toob kaasa järgmised konkreetsed tagajärjed. Kuna vaidlustatud määrus tunnistab kehtetuks 1995. aasta määrused, mis piirasid välisriikide laevade juurdepääsu Assooride vetele ja sisuliselt keelustasid seal veetavate püüniste kasutamise, siis põhjustab ta teiste liikmesriikide kalalaevastiku püügikoormuse tuntava suurenemise. Seda põhjusel, et vaidlustatud määruse artiklid 3 ja 11 arvavad asjaomaste kalapüügiliikide määratlusest välja igasuguse viite veetavatele püünistele ja lubavad seega kaudselt mainitud vahendite kasutamist. Lisaks ei ole need sätted kohaldatavad ka asjaomastele liikidele, mis on loetletud

määruse nr 2347/2002 I lisas, mis piirab teatud süvamere liikide püügikoormust. Edasi väidab hageja, et vaidlustatud määruse artikkel 15 tunnistab 1995. aasta määrused kehtetuks enne seda, kui püügikoormust piirav rakendusmäärus on jõustunud. Artikkel 5 loob 100-meremiilise kaitsevööndi ega reguleeri seega 100 ja 200 meremiili vahele jäävat piirkonda ja lubab välisriikide laevadel seal püüda kõiki liike, sealhulgas ka süvamere kalavarusid ja tuuni. Viimaseks kaotab vaidlustatud määruse artikkel 13 teavitamissüsteemi, mis jätab hageja ilma olulise teabeta, mis on vajalik kalapüügi tõhusamaks kontrollimiseks tema jurisdiktsiooni alla kuuluvates vetes.

78 Nende väidetavate tagajärgede valguses kinnitab hageja, et rikutud on säästva arengu põhimõtet, mis on kirja pandud EÜ artiklis 6 ja alusmääruse artikli 2 lõikes 1. Samuti on rikutud ettevaatuspõhimõtet (mis on sätestatud EÜ artiklis 6 ja artikli 174 lõikes 2 ning alusmääruse artiklis 2), kuna nõukogu ei ole võtnud arvesse teaduslikke tõendeid ja vaidlustatud määrus toob asjaomastes piirkondades kaasa intensiivse kalapüügi ning jätab hageja ilma hädavajalikust teabest, mida ta võiks kasutada edaspidises ennetustöös. Ennetuspõhimõtet (mis on sätestatud EÜ artikli 174 lõikes 2 ning alusmääruse artiklites 7, 8 ja 26) on rikutud, kuna nõukogu ei arvestanud vaidlustatud määruse vastuvõtmisega keskkonnale põhjustatava tõsise ohuga. Keskkonnakahjustuse kahjustuse kohas heastamise põhimõtet on rikutud sellega, et kohalikud ametiasutused, kellel on kõige paremad teadmised Assooride vetest, on jäetud ilma pädevusest käsitleda Assooride vete ökoloogiaalaseid küsimusi. Viimasena on rikutud saastaja maksab põhimõtet, kuna vaidlustatud määrus lubab kalalaevastikul keskkonda kahjustada seda hüvitamata.

79 Teiseks väidab hageja, et vaidlustatud määrus on vastuolus esmase ja teisese õiguse sätetega, mille eesmärk on kaitsta Assoore. Hageja väidab täpsemalt, et vaidlustatud määrus on vastuolus EÜ artikli 158 ja EÜ artikli 299 lõikega 2, kuna see, vastupidiselt nende sätete eesmärgile, ei kaitse Assoore. Kahjustades Assooride keskkonda ja vähendades Assooride kalavarusid, tekitab vaidlustatud määrus kahju kohalikule kalandussektorile ja suurendab erinevusi Assooride ja Mandri-Euroopa vahel.

- 80 Kolmandaks väidab hageja, et kuna vaidlustatud määrus ei kaitse kohalikke kalureid, siis rikub see suhtelise stabiilsuse põhimõtet, mis on sätestatud määruses nr 2371/2002 (16., 17., ja 18. põhjendus ning alusmääruse artikkel 20).
- 81 Neljandaks väidab hageja, et vaidlustatud määruse vastuvõtmisega on nõukogu rikkunud menetlusnõudeid, kuna ta ei konsulteerinud teistkordselt Euroopa Parlamendiga hoolimata sellest, et parlamendi resolutsioon seda selgelt nõudis ja vaatamata vaidlustatud määruse lõplikus versioonis esinevatele olulistele muudatustele ehk EÜ artikli 299 lõike 2 lisamisele õigusliku alusena, Assoore ümbritseva kaitsevööndi vähendamisele 100 meremiilini, teavitamissüsteemi kaotamisele ja süvamereliikide kõrvaldamisele maksimaalse püügikoormuse korraldussüsteemi kohaldamisalast.
- 82 Viiendaks väidab hageja, et nõukogu on rikkunud alusmääruse artikli 4 lõiget 2, kuna ta ei võtnud arvesse kättesaadavaid teaduslikke, tehnilisi ja majanduslikke arvamusi, eriti kalanduse teadus-, tehnika- ja majanduskomitee (STECF) aruandeid, ja ei viinud läbi mõjude hindamist. Hageja arvates nähtub see selgelt vastustest, mis komisjon ja nõukogu saatsid dokumentidega tutvumise taotlustele, mille hageja oli esitanud.
- 83 Kuuendaks väidab hageja, et nõukogu on rikkunud EÜ artiklit 253, kuna ta ei ole vaidlustatud määruses märkinud selle asjakohaseid põhjendusi. Eelkõige toob vaidlustatud määrus kaasa 3. ja 6. põhjenduses esitatule ehk Assooride vete kaitsmisele vastupidise tulemuse. Põhjendatud ei ole ei muudatusi, mis on tehtud võrreldes eelneva korraga ega 1995. aasta määruste kehtetuks tunnistamist.

- 84 Viimasena viitab hageja mõnedele täiendavatele argumentidele, mis esitati põhikohtuasjas ja mille kohaselt on vaidlustatud määrus vastuolus määrusega nr 1275/94 ning ühenduse õiguse aluspõhimõtete ja rahvusvahelise mereõigusega. Siiski tuleb märkida, et peale selle viite põhikohtuasjale ei esita hageja ajutiste meetmete kohaldamise taotluses mingit muud informatsiooni, mis puudutab selles esitatud väiteid.

Kiireloomulisus

- 85 Hageja väidab, et ajutised meetmed on vajalikud seetõttu, et taotletavate ajutiste meetmete puudumisel tekitatakse merekeskkonnale, kalavarudele ja kohalikule majandusele tõsist ja korvamatut kahju. Nende meetmete puudumisel jääks hageja ilma igakülgsest ja tõhusast kohtulikust kaitsest.
- 86 Merekeskkonna kohta väidab hageja, et vaidlustatud määruse kahjulik toime algab hiljemalt 1. augustil 2004 ehk kuupäeval, millal 1995. aasta määrused tunnistatakse vaidlustatud määruse artikli 15 alusel formaalselt kehtetuks. Hageja väitel võimaldab välisriikide laevadele antud luba kalastada Assooride vete süvameres esimest korda selliste kahjulike püügivahendite ja –meetodite kasutamist nagu põhjatraalide kasutamine, traalimine merepõhjaga kokkupuutumiseta, seisevvõrkudega kalapüük ja õngejadadega intensiivpüük, millega püütakse kinni liiga palju kalu, mis püüavad vahetegemiseta kinni igat liiki kalu ja mis tekitavad nn „fantoompüügi” probleemi (mille tagajärjed tõusevad esile sügavamates kihtides), millest tulenevalt kaotatud püügivahendid põhjustavad kahju veel pikka aega. Kõigi nende meetoditega kaasneb merepõhja, riffide ja korallide hävitamisega oluline kahju. Hageja arvates võib juhtuda, et komisjoni traalimist puudutavat ettepanekut ei võeta aegsasti vastu või isegi kui võetakse, siis ei oleks see piisav, kuna muude kahjulike intensiivpüügi-meetodite kasutamist sellega ei keelustata.

87 Kalavarude kohta väidab hageja samuti, et vaidlustatud määruse kahjulik toime algab hiljemalt 1. augustil 2004. Tema väitel on mitmed välisriikide (Hispaania) laevad komisjoni ja Hispaania põllumajandusministeeriumi tehtud avalduste tõttu, mille kohaselt on vaidlustatud määrus juba jõustunud, juba alustanud Assooride vetes intensiivset kalapüüki. Esiteks väidab hageja, et vaidlustatud määruse artiklis 11 ette nähtud rakendusmäärust, millega kinnitatakse maksimaalne püügikoormus, ei jõuta vastu võtta õigel ajal, mistõttu tekib pikaks ajavahemikuks õiguslik lünk. Teiseks toovad vaidlustatud määrusega lubatud intensiivpüügimeetodid kaasa kalavarude kahanemise. Hageja väidab, et näiteks Hispaania laevad kasutavad õngejadasid, millel on kuni 12 korda rohkem konkse (24 000 konksu), kui nendel, mida kasutavad Assooride laevad (2000 konksu). Lisaks on Hispaania laevad sõltumatamad ja neil on palju suurem ladustamismaht, mille tõttu nad saavad intensiivselt püüda palju pikema aja jooksul kui Assooride laevad. Tulenevalt kiirest tulust, mida on võimalik saada eelnevalt kasutamata süvamere kalapüügikohtadest, võib Assooride vetes hakata kala püüdma suur hulk välisriikide laevu. See aga muudaks õrna ökoloogilist tasakaalu, mis on juba niigi lähedal ebasäästlikule tasemele, tuues kaasa „boom and bust” krahhi ja kalavarude kiire ja pöördumatu kahanemise. Selle kohta toonitab hageja asjaolu, et süvamerekalade erilisest olemusest (madal sündimus, hiline suguküpseks saamise iga, pikaealisus) tulenevalt on kalavarude uuenemine äärmiselt aeglane.

88 Assooride kalatööstuse kohta väidab hageja, et kalavarude vähenemine põhjustaks krahhi kohalikus tegevuses, mis on eriti sõltuv kalapüügist, eriti süvamerepüügist (mis annab 59% saagist Assooridel). Hageja järgi tuleb 31% saagist Assooridel püügipiirkonnast, mis asub 100 ja 200 meremiili vahel paiknevas „liberaliseeritud” vööndis. Ligi 12% Assooride aktiivsest elanikkonnast on hõivatud kalapüügiga seotud tegevustega.

89 Hageja tunnistab, et ta ei suuda ennustada, millal tekitatud kahju muutub korvamatuks, kuid prognoosib, et tagajärjed annavad ennast tunda üheainsa kalastushooaja jooksul. Hageja palub Esimese Astme Kohtul kohaldada ettevaatuspõhimõtet ja kehtestada taotletavad ajutised meetmed, et vältida mainitud

tagajärgi hoolimata sellest, et kahju tekkimise kuupäeva kohta puudub matemaatiline kindlus.

Huvide kaalumine

- 90 Hageja väidab, et huvide tasakaal on kindlalt ajutiste meetmete kehtestamise kasuks, kuna juhul, kui mainitud meetmed kehtestatakse, siis on kalavarud ja mereökosüsteem kaitstud kuni põhikohtuasjas kohtuotsuse tegemiseni ilma, et ühtegi teist isikut seataks ebasoodsasse olukorda ja kahjustamata ka põhikohtuasja tulemust. Kui õigus jääb nõukogule, siis on kaitstud teiste liikmesriikide, eriti Hispaania Kuningriigi kalalaevastiku huvid; kui õigus jääb hagejale, siis on tema huvid kaitstud.

b) Porto de Abrigo ja GÊ-Questa argumendid

- 91 Porto de Abrigo ja GÊ-Questa toetavad hageja argumente, mille kohaselt vaidlustatud määrus võimaldab Assooride vetes intensiivpüüigiga tegeleda eriti Hispaania laevadel, mille võimsus on Assooride omadega võrreldes palju suurem, millel on taaskasutatavad püügivahendid, mis kasutavad õngejadasid palju laiemas piirkonnas (50/60 meremiili 30 meremiili asemel) ja jäävad merele palju pikemaks ajaks (60 päevaks Assooride laeva tavapärase nädala asemel). Hetkel püüab Assooride vetes kala kuu jooksul keskmiselt 58 Hispaania laeva, samas enne oli neid tavaliselt 4. Selline intensiivpüük hävitab täielikult kalavarud 100 ja 200 meremiili vahelises vööndis, aga ka 0 ja 100 meremiili vahelises vööndis „imemismõju” tulemusena (kalad eraldatakse kalaparvedest, mis ületavad 100 meremiili piiri). Kalavarude hävitamine kahjustab arvestatavalt keskkonda ja põhjustab kohaliku kalanduse kokkuvarisemise.

c) Nõukogu, komisjoni ja Hispaania Kuningriigi argumendid

92 Kõigepealt väidab nõukogu, keda toetavad komisjon ja Hispaania Kuningriik, et käesolev taotlus on ilmselgelt vastuvõetamatu, kuna põhikohtuasjas esitatud hagi on ilmselgelt vastuvõetamatu.

93 Nõukogu väidab esiteks, et vaidlustatud määrus on üldkohaldatav meede, mitte varjatud otsus, ja hageja ei saa seda seega vaidlustada. Teiseks ei ole hageja igal juhul isiklikult puudutatud. Tema üldine huvi regiooni kalanduse majandusliku õitsengu vastu ei ole piisav, et vastata tingimusele, mis lubab füüsilistel või juriidilistel isikutel esitada hagi EÜ artikli 230 neljanda lõigu alusel; selle tingimuse kohaselt peab vaidlustatud õigusakt mõjutama nende õiguslikku positsiooni nende eriliste omaduste tõttu või nende erilise olukorra tõttu, mis eristab neid kõikidest teistest isikutest, ja selle tõsiasja tulemusena eristab neid sarnaselt otsuse adressaadiga. Nõukogu märgib selle kohta, et hageja ei tõenda, kuidas vaidlustatud määrus mõjutab tema majandust teistmoodi kui teiste, sealhulgas „äärepoolseimate” regioonide oma. Kolmandaks ei saa tõsiasi, et Assoore on mainitud EÜ artikli 299 lõikes 2, olla hagejale kaebeõiguse andmiseks piisav; vastupidine tõlgendus annaks äärepoolseimatele regioonidele Esimese Astme Kohtusse pöördumisel eelisõiguse, mis oleks vastuolus EÜ asutamislepinguga loodud kohtuliku kaitse korraga. Viimaseks ei too hageja seadusandliku ja täidesaatva pädevuse riivamine kaasa isiklikku või otsest puutumust, kuna see on iga üldiselt kohaldatava määruse vältimatu tagajärg.

94 Peale selle väidab nõukogu, keda toetavad komisjon ja Hispaania Kuningriik, et hagi pole igal juhul põhjendatud, kuna hageja ei ole tõendanud *fumus boni iuris*’e olemasolu.

- 95 Esiteks väidab nõukogu, toetudes ühenduse seadusandja laiale hindamisruumile antud valdkonnas, et keskkonnavaldkonna sätted ei ole kohaldatavad, kuna vaidlustatud määruse õiguslikud alused olid EÜ artikkel 37 ja EÜ artikli 299 lõige 2.
- 96 Teiseks väidab nõukogu, et vaidlustatud määrus ei riku mingil juhul keskkonnaõiguse sätteid (EÜ artiklit 6 ja EÜ artiklit 174 ning keskkonnaõiguse põhimõtteid), kuna mainitud määrusega loodud kord ei põhjusta keskkonnale või kalavarudele mingit kahju. Pigem tasakaalustab vaidlustatud määrus nõukogu arvates erinevaid huvisid nagu keskkonnakaitse, kalavarude säästev kasutamine ja Assooride kalandussektori kaitse, arvestades samal ajal ka EÜ artiklis 12 sätestatud põhimõttega, mille kohaselt on keelatud diskrimineerimine kodakondsuse alusel.
- 97 Lisaks väidab nõukogu, keda toetavad komisjon ja Hispaania Kuningriik, et vaidlustatud määrus arvestab keskkonnakaalutlustega, piirates püügikoormust ajalooliste keskmiste põhjal ja et seda tuleb vaadelda koos teiste ÜKP meetmetega (nagu määrused nr 2340/2002 ja 2347/2002 ning rakendusmäärus, mis peaks varsti vastu võetama vaidlustatud määruse artikli 11 alusel), mis tervikuna pakuvad keskkonnavaldkonnas sobivat kaitset kõigile süvamereliikidele. Seoses nn „teavitamissüsteemi” kaotamisega ei ole kindlaks tehtud mingeid keskkonna- või muid probleeme. Samuti ei ole kindlaks tehtud, et mingeid probleeme oleks põhjustatud tuunidele, mida siirdeliigina kaitsevad Rahvusvaheline Atlandi Tuunikaitse Komisjon (ICCAT) ja ühenduse teisese õigusega määratletud TAC-id ja kvoodid.
- 98 Kolmandaks väidavad nõukogu ja komisjon, rõhutades, et nõukogul on antud majanduslikult keerukate küsimuste puhul lai hindamisruum, et vaidlustatud

määrus ei riku EÜ artikli 299 lõiget 2 ja EÜ artiklit 158, kuna see tagab Assooride tööstusele 100-meremiilise kaitsevööndi loomisega sobiva ja proportsionaalse kaitse.

- 99 Neljandaks on säilitatud ka suhteline stabiilsus, kuna vaidlustatud määrus piirab püügikoormust ajalooliste keskmiste alusel. Komisjon väidab selle kohta veel, et suhtelise stabiilsuse põhimõtte omab tähtsust üksnes TAC-ide määramisel, mitte püügikoormuse piiramise raames, millega vaidlustatud määrus tegeleb.
- 100 Viimasena väidab nõukogu, keda toetavad komisjon ja Hispaania Kuningriik, et ta ei rikkunud ühtegi olulist menetlusnormi. Arvestades, et tehtud muudatused ei muutnud määruse kui terviku ehitust, ei olnud tal vaja parlamendiga uuesti konsulteerida. Nagu nähtub vaidlustatud määruse põhjendustest, on see nõuetekohaselt motiveeritud. Peale selle on arvestatud ka teaduslike tõenditega, eriti CSTEP-i ja ICES-i aruannetega.
- 101 Kiireloomulisuse kohta väidavad nõukogu, komisjon ja Hispaania Kuningriik, et ajutiste meetmete puudumine ei põhjusta tõsist ja korvamatut kahju, millest tulenevalt ei ole kiireloomulisuse tingimus täidetud.
- 102 Esiteks väidab nõukogu, et vaidlustatud määrus ei luba piiramatut püügikoormust, vaid vastupidi, piirab seda koormust ajalooliste keskmiste põhjal. Vaidlustatud määrus nagu ka 2002. aasta määrused tagavad keskkonna ja kalavarude piisava kaitse. Teiseks, ajutised meetmed ei ole vajalikud, kuna keskkonna ja kalavarude kaitsmiseks on antud juhul olemas muud sobivamad vahendid, nagu alusmääruse artiklites 7 ja 8 sätestatud meetmed, mida hageja ei ole ammendanud. Ajutiste meetmete kohaldamise taotlus on ennatlik, kuna nende kahe küsimuse osas, mille kohta hageja väidab korvamatut kahju tekkimist (keskkonna kahjustamine põhja- traalide kasutamise tulemusena ja kalavarude kahanemine), on komisjon esitanud

õigusaktide ettepanekud, mis käsitlevad kõiki tuvastatud probleeme. Igal juhul kaitsevad vaidlustatud määrus ja 2002. aasta määrused kalavarusid püügikoormuse piiramise tõttu nõuetekohaselt. Lõpuks viitab nõukogu sellele, et hageja ei esita tuunide kohta ühtegi kiireloomulisust kinnitavat tõendit. Hispaania Kuningriik nõustub selle järeldusega ja märgib, et kuna tuun on väga liikuv, siis ei oleks teatud piirkondadele juurdepääsu keelamisel mingit mõju ning see kujutaks endast kodakondsuse alusel diskrimineerimist.

- 103 Viimasena väidavad nõukogu, komisjon ja Hispaania Kuningriik, et huvide tasakaal on avalduse rahuldamata jätmise kasuks. Esiteks võimaldaksid hageja taotletavad meetmed vaid keskkonna kesist, mitte olulist kaitsmist. Teiseks pikendaks kohaldamise peatamine õiguslikku ebakindlust 1995. aasta määruste kohaldamise osas. Viimasena, kohaldamise peatamine kahjustaks tuhandeid kalureid ja sadu laevu suures osas Kirde-Atlandist. Järelikult võib ajutiste meetmete kohaldamine antud olukorras olla õigustatud üksnes tungival vajadusel.

2. Ajutisi meetmeid kohaldava kohtuniku hinnang

- 104 Kodukorra artikli 104 lõike 2 kohaselt tuleb ajutiste meetmete kohaldamise taotluses nimetada kiireloomulisust põhjendavad asjaolud ning fakti- ja õigusväited, mis esmapilgul õigustavad taotletava ajutise meetme kohaldamist. Need tingimused on kumulatiivsed ja kui üks nendest on täitmata, tuleb ajutiste meetmete kohaldamise taotlus jätta rahuldamata (Euroopa Kohtu presidendi 14. oktoobri 1996. aasta määrus kohtuasjas C-268/96 P(R): SCK ja FNK v. komisjon, EKL 1996, lk I-4971, punkt 30). Ajutisi meetmeid kohaldav kohtunik peab vastavalt asjaoludele kaaluma ka asjaga seotud huve (Euroopa Kohtu presidendi 23. veebruari 2001. aasta määrus

kohtuasjas C-445/00 R: Austria v. nõukogu, EKL 2001, lk I-1461, punkt 73). Taotletav meede peab lisaks olema esialgne selles mõttes, et ta ei määra ette kindlaks vaidluse õiguslikke või faktilisi asjaolusid ega muuda ette mõttetuks põhikohtuasjas hiljem langetatavat otsust (Euroopa Kohtu presidendi 19. juuli 1995. aasta määrus kohtuasjas C-149/95 P(R): komisjon v. Atlantic Container Line jt, EKL 1995, lk I-2165, punkt 22).

- 105 Lisaks on sellise koosmõjus hindamise puhul ajutisi meetmeid kohaldaval kohtunikul lai kaalutusõigus ja ta võib asjaolude alusel vabalt otsustada, millisel viisil ja järjekorras ta hindab nende erinevate eelduste esinemist, kuna mitte ükski ühenduse õigusnorm ei määra, millises korras peab kohtunik otsustama ajutiste meetmete võtmise vajalikkuse üle (eespool viidatud määrus kohtuasjas komisjon v. Atlantic Container Line jt, punkt 23).
- 106 Ajutiste meetmete kohaldamise taotlust tuleb hinnata arvestades eespool viidatud põhimõtetega.

a) Vastuvõetavus

- 107 Kõigepealt tuleb analüüsida, kas ajutiste meetmete kohaldamise taotlus tuleb tunnistada vastuvõetamatuks põhikohtuasjas esitatud hagi ilmselge vastuvõetamatuse tõttu, nagu seda väidavad nõukogu, komisjon ja Hispaania Kuningriik.
- 108 Selle kohta tuleb märkida, et kuigi väljakujunenud kohtupraktika kohaselt vastab tõele, et põhimõtteliselt ei kontrollita põhikohtuasja hagi vastuvõetavust ajutiste meetmete kohaldamise menetluses, et vältida põhikohtuasja ette ära otsustamist, ei

järeldu sellest, et ajutiste meetmete kohaldamise taotluse vastuvõetavaks tunnistamiseks ei pea hageja tõendama asjaolusid, mis lubaksid esmapilgul otsustada ajutiste meetmete taotlusega seotud hagi vastuvõetavuse, mille eesmärk on vältida olukorda, kus hageja on ajutiste meetmete kohaldamise menetluse kaudu saavutanud sellise õigusakti kohaldamise peatamise, mille tühistamisest Euroopa Kohus hiljem keeldub, kuna hagi tunnistatakse sisulisel arutamisel vastuvõetamatuks (Euroopa Kohtu presidendi 18. novembri 1999. aasta määrus kohtuasjas C-329/99 P(R): Pfizer Animal Health v. nõukogu, EKL 1999, lk I-8343, punkt 89).

109 Selline põhikohtuasja hagi vastuvõetavuse hindamine peab ajutiste meetmete kohaldamise kiireloomulisust arvestades olema kindlasti kokkuvõtlik (Euroopa Kohtu presidendi 12. oktoobri 2000. aasta määrus kohtuasjas C-300/00 P(R): Federación de Cofradías de Pescadores de Guipúzcoa jt v. nõukogu, EKL 2000, lk I-8797, punkt 35).

110 Tõepoolest, ajutiste meetmete kohaldamise menetluse raames saab põhikohtuasja hagi vastuvõetavuse üle otsustada vaid esialgselt; eesmärk on hinnata, kas hageja on esitanud piisavad tõendid, mille põhjal on *a priori* võimalik otsustada, et põhikohtuasja hagi vastuvõetavus ei ole välistatud. Ajutisi meetmeid kohaldav kohtunik ei või seda hagi vastuvõetamatuks tunnistada, kui põhikohtuasja hagi vastuvõetavus ei ole täielikult välistatud. Otsustada vastuvõetavuse üle ajutiste meetmete kohaldamise staadiumis, kui see ei ole *prima facie* täielikult välistatud, tähendaks põhikohtuasjas Esimese Astme Kohtu otsuse ette ära otsustamist (Esimese Astme Kohtu presidendi 17. jaanuari 2001. aasta määrus kohtuasjas T-342/00 R: Petrolessence ja SG2R v. komisjon, EKL 2001, lk II-67, punkt 17, ja 19. detsembri 2001. aasta määrus liidetud kohtuasjades T-195/01 R ja T-207/01 R: Gibraltari valitsus v. komisjon, EKL 2001, lk II-3915, punkt 47).

111 Järelikult tuleb analüüsida, kas hageja on tõendanud, vähemalt esialgselt, et tal on EÜ artikli 230 neljandast lõigust tulenevalt kaebeõigus, et nõuda vaidlustatud määruse osalist tühistamist.

- 112 Tuleb nentida, et kuivõrd Região autónoma dos Açores on Portugali õiguse alusel juriidiline isik, siis on tal põhimõtteliselt õigus esitada tühistamishagi EÜ artikli 230 neljanda lõigu alusel, mille kohaselt võib iga füüsiline või juriidiline isik esitada hagi temale adresseeritud otsuse vastu ja sellise otsuse vastu, mis on vormiliselt määrus või teisele isikule adresseeritud otsus, kui see teda otseselt ja isiklikult puudutab (Euroopa Kohtu 22. novembri 2001. aasta otsus kohtuasjas C-452/98: *Nederlandse Antillen v. nõukogu*, EKL 2001, lk I-8973, punkt 51; edaspidi „Hollandi Antillide I kohtuotsus”).
- 113 Vaidlustatud määrus, nagu nõukogu õigustatult märgib, on üldkohaldatav meede, mitte varjatud otsus. See reguleerib süvamere kalavarude püüki suurel osal Kirde-Atlandist, mida tuntakse läänepiirkonna vete nime all, ja seda kohaldatakse ilma vahetegemiseta kõigile kaluritele, kes soovivad selles piirkonnas tegeleda mainitud tegevustega. Veelgi enam, kuigi Assoore mainitakse sõnaselgelt vaidlustatud määruse 6. põhjenduses ja artiklis 5, kohaldatakse vaidlustatud määrust vahetegemiseta kõigile EÜ artikli 299 lõikes 2 nimetatud äärepoolseimatele regioonidele: Assooridele, Madeira ja Kanaari saartele.
- 114 Siiski ei anna vaidlustatud õigusakti üldine kohaldatavus alust mitte võimaldada füüsilisel või juriidilisel isikul seda vaidlustada EÜ artikli 230 neljanda lõigu alusel. Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt ei tähenda asjaolu, et meede on üldkohaldatav, et see ei või teatud füüsilisi või juriidilisi isikuid otseselt ja isiklikult puudutada (Hollandi Antillide I kohtuotsus, punkt 51, ja Euroopa Kohtu 18. mai 1994. aasta otsus kohtuasjas C-309/89: *Codorniu v. nõukogu*, EKL 1994, lk I-1853, punkt 19).
- 115 Järelikult tuleb kokkuvõtliku hindamise käigus analüüsida, kas vaidlustatud määrus puudutab Região autónoma dos Açorest otseselt ja isiklikult.

- 116 Mis puudutab otsese puutumuse tingimust, siis väljakujunenud kohtupraktika kohaselt peab ühenduse õigusakt selleks, et ta puudutaks hagejat EÜ artikli 230 neljanda lõigu tähenduses otseselt, mõjutama hageja õiguslikku seisundit vahetult ja tema rakendamine peab olema täielikult automaatne ja tulenema vaid ühenduse õigusnormidest, ilma et kohaldataks muid vahenorme (12. juuli 2001. aasta otsus liidetud kohtuasjades T-198/95, T-171/96, T-230/97, T-174/98 ja T-225/99: Comafica ja Dole Fresh Fruit Europe v. komisjon, EKL 2001, lk II-1975, punkt 96). Selles osas on põhjust märkida, et vaidlustatud määrus on vahetult kohaldatav kõikides liikmesriikides ja tekitab tagajärgi vahetult, ilma et kõik liikmesriigid peaksid täiendavaid õigusnorme vastu võtma. Vaidlustatud määrus toob hageja õiguslikus seisundis kaasa olulisi ja vahetuid muudatusi, kuna viimane on jäetud ilma seadusandlikust pädevusest, mis puudutab kalandust 100 ja 200 meremiili vahelises vööndis ja kuna vaidlustatud määrus mõjutab kalapüüki, mis hageja väitel on oluline osa tema majandusest. Niisiis võib sellest järeldada, et vähemalt esmapilgul on hageja tõendanud, et vaidlustatud määrus teda otseselt puudutab.
- 117 Isikliku puutumuse kohta tuleb tõsta esile, et üldkohaldatav õigusakt saab füüsilisi või juriidilisi isikuid isiklikult puudutada vaid siis, kui see mõjutab neid mingite neile ainuomaste omaduste või neid kõigist teistest isikutest eristava faktilise olukorra tõttu ja seega individualiseerib nad analoogselt otsuse adressaadiga (Euroopa Kohtu 22. novembri 2001. aasta otsus kohtuasjas C-451/98: Antillean Rice Mills v. nõukogu, EKL 2001, lk I-8949, punkt 49; 25. juuli 2002. aasta otsus kohtuasjas C-50/00 P: Unión de Pequeños Agricultores v. nõukogu, EKL 2002, lk I-6677, punkt 36; 10. aprilli 2003. aasta otsus kohtuasjas C-142/00 P: komisjon v. Nederlandse Antillen, EKL 2003, lk I-3483, punkt 65, edaspidi „Hollandi Antillide II kohtuotsus”, ja Hollandi Antillide I kohtuotsus, punkt 60).
- 118 Eelneva kohta tuleb täheldada, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt ei ole üldine huvi, mis ühel regioonil nagu Região autónoma dos Açoresil võib olla üksusena, kes on oma territooriumil pädev otsustama majanduskorra ja eriti kalanduse üle, selle vastu, et jõutaks tema majandusliku arengu seisukohast soodsa tulemuseni, üksinda piisav, et teda võiks lugeda isiklikult puudutatuks EÜ artikli 230 neljanda lõigu tähenduses (Hollandi Antillide II kohtuotsus, punkt 69).

119 Lisaks ei piisa isikliku puutumuse tõendamiseks, et EÜ asutamisleping hagejat eriliselt kaitseb (EÜ artikli 299 lõige 2) või et vaidlustatud määrus mainib teda sõnaselgelt ja täpselt 6. põhjenduses ja artiklis 5 või et nõukogu pidi hageja olukorda vaidlustatud määruse vastuvõtmisel arvesse võtma (vt selle kohta Hollandi Antillide II kohtuotsus, punktid 74–76). Vastasel juhul, nagu nõukogu õigustatult märgib, omandaksid EÜ artikli 299 lõikes 2 nimetatud äärepoolseimad regioonid liikmesriikidega sarnase kaebeõiguse. Selline tulemus oleks aga vastuolus EÜ artikliga 230, mis ei anna piirkondlikele üksustele õigust esitada hagisid liikmesriikidega samadel alustel (vt analoogia alusel Hollandi Antillide I kohtuotsus, punkt 50 ja viidatud kohtupraktika).

120 Sellest järeldub, et hageja peab vähemalt esmapilgul tõendama faktide toel, et vaidlustatud määrus mõjutab teda faktilise olukorra tõttu, mis eristab teda kõigist teistest isikutest, kelle hulka kuuluvad antud juhul ka kõik teised äärepoolseimad regioonid (vt analoogia alusel Hollandi Antillide I kohtuotsus, punkt 72).

121 Kuigi hageja ei ole selgelt tõendanud, millisel moel vaidlustatud määrus mõjutab teda teistsuguselt kui teisi äärepoolseimaid regioone, mis eristaks teda piisavalt, et teda isiklikult puudutada, on ta esitanud tõendeid, mille põhjal ei ole võimalik täielikult välistada, et tema olukord teda sellisel moel eristab.

122 Esiteks kahjustab vaidlustatud määrus otseselt ja olulisel määral hageja pädevust, kuna see võtab temalt pädevuse reguleerida kalapüüki 100 ja 200 meremiili vahelises vööndis. Selline mõju piirkonna pädevusele võib viia tõdemiseni, et kõnealune piirkond on EÜ artikli 230 neljanda lõigu tähenduses isiklikult puudutatud (vt selle

kohta Esimese Astme Kohtu 15. detsembri 1999. aasta otsus kohtuasjades T-132/96 ja T-143/96: Freistaat Sachsen jt v. komisjon, EKL 1999, lk II-3663, punkt 84 ja viidatud kohtupraktika, eriti 15. juuni 1999. aasta otsus kohtuasjas T-288/97: Regione autonoma Friuli-Venezia Giulia v. komisjon, EKL 1999, lk II-1871, punktid 31 ja 32).

- 123 Teiseks on Assooride olukord erandlik selles mõttes, et tema mereökosüsteeme iseloomustavad paigutisi tõuse ja mõõnu ning süvaveeekerkeid põhjustavate veealuste mägede, samuti ookeanipõhja kuumaveeallikate väljade ja looduslike kuumaveeallikate olemasolu, mandrilava puudumine ja suur sõltuvus süvamerepüügist. Hageja väitel sõltub ligi 12% Assooride aktiivsest elanikkonnast kalandusega seotud tegevustest ja süvamerepüük moodustab peaaegu 60% kogu sealse saagi väärtusest. Kohtuistungil selgitas hageja, et kalapüügiga seotud tegevused moodustavad 5% tema rahvamajanduse kogutoodangust, mida ei ole võimalik pidada ebaoluliseks määraks (kohtujurist Léger' ettepanekud Euroopa Kohtu 22. novembri 2001. aasta kohtuotsusele C-301/97: Madalmaad v. nõukogu, EKL 2001, lk I-8853, I-8858, ja Hollandi Antillide I kohtuotsusele, EKL 2001, lk I-8975, punkt 95, milles ta otsustas, et majandusharu, mis moodustab ainult 0,9% Hollandi Antillide rahvamajanduse kogutoodangust, ei ole piisav, et tõendada sellele regioonile ainuomaste omaduste olemasolu, kuid et ta oleks võinud jõuda teistsuguse järelduseni, „kui majandusharu, mida vaidlusalune õigusakt puudutab, moodustab kõnealuse (ülemeremaa ja -territooriumi) rahvamajanduse koguproduktist palju olulisema osa”).

- 124 Hageja esitatud faktiliste tõendite toetudes on ajutisi meetmeid kohaldav kohtunik arvamusel, et kuigi on olemas tõsine kahtlus, kas hageja tõendab, et vaidlustatud määrus puudutab teda teisiti kui ülejäänud äärepoolseimaid piirkondi, ei saa täielikult välistada, et hagejal on põhikohtuasja raames võimalik tõendada, et vaidlustatud määrus puudutab teda isiklikult.

- 125 Arvestades, et põhikohtuasja hagi vastuvõetavust ei ole praeguses staadiumis võimalik välistada, ei saa ajutiste meetmete taotlust eelnevate kaalutluste valguses tagasi lükata üksnes vastuvõetamatuse tõttu.

b) Fumus boni iuris, kiireloomulisus ja huvide kaalumine

- 126 Selleks, et hinnata, kas hageja tõendab, et tema olukord vastab ajutiste meetmete kehtestamise kumulatiivsetele tingimustele ehk *fumus boni iuris* tingimusele ja kiireloomulisuse tingimusele, on eelnevalt oluline analüüsida taotletavate ajutiste meetmete olemust ja huvisid kaaludes tagajärgi, mis ajutiste meetmete kohaldamise määrus toob kaasa hagejale, kostjale, menetlusse astujatele, ühenduse õiguskorrale ja kolmandatele isikutele.

Huvide kaalumine — Taotletavate ajutiste meetmete tagajärjed

- 127 Kõigepealt tuleb märkida, et osad taotletavatest ajutistest meetmetest tunduvad olevat sobimatud ja ebaproportsionaalsed arvestades peamist eesmärki, mida nendega soovitakse saavutada ehk Assooride mereökosüsteemi ja kalavarude kaitsmist. Sel põhjusel tuleb analüüsida iga taotletava ajutise meetme võimalikku mõju.
- 128 Vaidlustatud määruse artikli 3 kohaldamise peatamisel oleks arvestamisväärsed tagajärjed, kuna see vabastaks liikmesriigid kohustusest määrata ja jaotada püügikoormuse tasemeid ajalooliste keskmiste põhjal. Selline kohaldamise peata-

mine ei tundu oma olemuselt kohane ja veelgi vähem proportsionaalne hageja eesmärgi saavutamiseks ehk merekeskkonna kaitsmiseks ja kalavarude säilitamiseks. Antud sätte kohaldamise peatamine osas, milles see arvab asjaomaste kalapüügi-liikide määratlusest välja püügivahendid, ei paneks ühenduse institutsioonidele kohustust määratleda kalapüügiliigid püügivahendite kaudu ega tooks kaasa teatud püügivahendite kasutamise keeldu. Samuti viiks selle sätte kohaldamise peatamine, kuivõrd see jätab oma kohaldamisalast välja määruses nr 2347/2002 nimetatud liigid, millele kohaldatakse eelnevat määrust, mis aga ei ole antud hagi ese, erinevate õiguslike režiimide kattumiseni ega kaitseks neid liike tingimata paremini.

129 Vaidlustatud määruse artikli 5 kohaldamise peatamine sisuliselt kaotaks Assoore 100 meremiili ulatuses ümbritseva vööndi kaitse, mis tundub olevat vastuolus hageja taotletava tagajärjega. Artikliga 5 luuakse 100-meremiiline kaitsevöönd kõikide liikide, sealhulgas tuuni ja süvamereliikide jaoks. Kuivõrd nõutakse, et Hispaania tuuni püüdvate kalalaevadele oleks välistatud juurdepääs 0 kuni 200 meremiili vahelisele vööndile, siis vaidlustatud määruse artikli 5 kohaldamise peatamise sellist tagajärge kaasa ei tooks.

130 Vaidlustatud määruse artikli 11 kohaldamise peatamine takistaks nõukogul ja komisjonil võtta vastu rakendusmäärust, milles määratakse kindlaks kõikide liikmesriikide ja artiklites 3 ja 6 määratletud piirkondade ja kalapüügiliikide maksimaalne aastane püügikoormus. Selline meede ei aitaks kaitsta keskkonda või säilitada Assooride vete kalavarusid. Hageja tunnistab ka ise, et kui rakendusmäärus on ühel hetkel vastu võetud, siis kaitseb see Assooride vesi vähemalt osaliselt.

131 Vaidlustatud määruse artikli 13 punkti b kohaldamise peatamine tooks kaasa nn „teavitamissüsteemi” uuesti kasutusele võtmise ja mõjutaks seega märkimisväärselt suurt hulka kalalaevu, mis tuleks selle süsteemiga vastavusse viia. Samas

teavitamissüsteemi kasutuselevõtt võimaldaks hagejal äärmisel juhul koguda täiendavat teavet Assooride vetes tegutsevate laevade kohta ning hageja ei ole tõendanud, et kuigi VMS annab vähem teavet, takistab see tal vaidlustatud määrusega loodud korra rakendamist või Assooride vetes tegutsevate laevade küllaldast jälgimist. Isegi kui see säte piiraks, nagu hageja väidab, teabe kogust, mida Assooride ametiasutused võivad nõuda nende jurisdiktsiooni all tegutsevatelt laevadelt, ei ole esitatud tõendeid, mis näitavad, kuidas see võib konkreetselt mõjutada mereökosüsteemi ja kalavarusid.

- 132 Vaidlustatud määruse artikli 15, mis tunnistab hiljemalt 1. augustist 2004 kehtetuks 1995. aasta määruised, kohaldamise peatamine puudutaks kõiki kalureid, kes soovivad Assooride vetes kala püüda, ja kutsuks esile suure õigusliku ebakindluse Assooride vetes kehtiva korra osas. Sisuliselt taaskehtestaks selle sätte kohaldamise peatamine kogu eelneva õigusliku regulatsiooni, mille ühenduse seadusandja on otsustanud asendada vaidlustatud määrusega loodud korraga. Tuleb tunnistada, et valitseb suur ebakindlus küsimuses, kas 1995. aasta määruste mõned sätted on niivõrd tihedalt seotud ühinemisakti üleminekukorra ja määrusega nr 1275/94, et neid tuleks peale ühinemise üleminekukorra tähtaja lõppu lugeda kohaldamatuteks. On tõsi, et artikli 15 kohaldamise peatamine võib kaasa tuua vana korra taaskehtestamise, mis vähemalt hageja arvates tagaks Assooride vete kohase kaitse. Ometigi tuleb märkida, et 1995. aasta regulatsioon ei näinud sellist kaitset ette mitte vahetult keskkonnavalaseid eeskirju kehtestades nagu püügivahendite kasutamise keeld, vaid kaudselt — reeglite kaudu, mis piirasid välisriikide laevade juurdepääsu Assooride vetele. Artikli 15 kohaldamise peatamine kinnistaks 1995. aasta määruste need sätted, mis piiravad välisriikide laevade juurdepääsu Assooride vetele, samas kui ühinemisaktiga loodud juurdepääsu üleminekukord oleks pidanud lõppema hiljemalt 31. detsembril 2002. Siinkohal tuleb täheldada, et sellised sätted on otseselt diskrimineerivad kodakondsuse alusel ja rikuvad seega EÜ artiklis 12 ja alusmääruse artikli 17 lõikes 1 sisalduvat põhimõtet.

- 133 Lõpuks tuleb nentida, et hageja taotletavad täiendavad meetmed — keelata Assooride vetes Hispaania laevadel tuuni püüdmine ja laevadel, mis ei ole Portugali päritolu, põhjalähedaste ja süvamerekalaliikide püüdmine — ei ole oma olemuselt keskkonnakaitselised normid, vaid juurdepääsu reguleerivad normid, mis oleksid otseselt diskrimineerivad kodakondsuse alusel ja kahjustaksid välisriikide laevade huvisid. Ajutiste meetmete kohaldamise määrus, mis nõuaks mainitud meetmete kohaldamist, ei kaitseks otseselt merekeskkonda ega kalavarusid, ei keelustaks kahjulike püügivahendite kasutamist ega kehtestaks konkreetseid püügikoormuse piiranguid või muid ökoloogilisest vaatepunktist mõistlikke meetmeid, vaid lihtsalt välistaks välisriikide laevad Assooride vetest. Seega tundub see juba isegi oma loomult ebaproportsionaalne.
- 134 Eelnevast taotletavate ajutiste meetmete analüüsist järeldub, et vastupidi hageja väidetele avaldaksid kohaldamise osaline peatamine ja täiendavad ajutised meetmed olulist negatiivset mõju kolmandatele isikutele ja õõnestaksid ÜKP toimimist.
- 135 Tõepoolest, vaidlustatud määrus on üldkohaldatav meede, mis reguleerib üldisel moel suurt hulka kalandustegevusi, mis puudutavad väga suurt hulka kalalaevu ja kalureid. Vaidlustatud määruse kohaldamise osaline peatamine mõjutaks teistest liikmesriikidest pärit kalurite ja eriti Hispaania kalurite huvisid, peatades selliste õiguste teostamise, mis ühenduse seadusandja on neile andnud kalapüügiga tegelemiseks Assooride vetes ilma, et neid kodakondsuse alusel diskrimineeritaks.
- 136 Antud tõenäoliselt laiaulatuslikke tagajärgi, mis vaidlustatud määruse kohaldamise osaline peatamine väga paljudele huvitatud isikutele kaasa toob, tuleb hinnata võrreldes neid vajadusega taotletavate ajutiste meetmete järele, et hoida kuni põhikohtuasjas hagi läbivaatamiseni ära väidetava tõsise ja korvamatu kahju tekkimine. Selle taustal tuleb võtta arvesse keskkonnale tekkida võiva kahju väidetavat tõsidust.

- 137 Lõpuks tuleb märkida, et selline analüüs peab arvestama ka tõsiasjaga, et ÜKP raames on nõukogul seadusandjana lai hindamisruum, mis vastab sellele institutsioonile EÜ artiklitega 34–37 usaldatud poliitilisele vastutusele. Kontrollides nõukogu pädevuse sedalaadi teostamist peab kohus piirduma uurimisega, kas esineb ilmne viga või võimu kuritarvitamine või on kõnealune ametiasutus ilmselgelt ületanud oma kaalutusõiguse piire (vt Euroopa Kohtu 19. veebruari 1998. aasta otsus kohtuasjas C-4/96: NIFPO ja Northern Ireland Fishermen's Federation v. Department of Agriculture for Northern Ireland, EKL 1998, lk I-681, punkt 42 ja viidatud kohtupraktika).
- 138 Eelnevaga arvestades ei saa ajutisi meetmeid kohaldav kohtunik, välja arvatud ilmselgelt kiireloomulise olukorra puhul, asendada nõukogu kaalutusotsust enda omaga, riskimata kahjustada selle institutsiooni kaalutusõiguse teostamist (vt selle kohta Esimese Astme Kohtu presidendi 2. märtsi 1998. aasta määrus kohtuasjas T-310/97 R: Hollandi Antillid v. nõukogu, EKL 1998, lk II-455, punktid 64 ja 65). Antud juhul nõuab huvide kaalumine, nagu eespool rõhutatud, et ajutisi meetmeid kohaldav kohtunik ei või asendada nõukogu kaalutusotsust enda omaga, välja arvatud erakorralistel asjaoludel, mida iseloomustab eriti tugev *fumus boni iuris* ja ilmselge kiireloomulisus (vt selle kohta Esimese Astme Kohtu presidendi 1. veebruari 2001. aasta määrus kohtuasjas T-350/00 R: Free Trade Foods v. komisjon, EKL 2001, lk II-493, punkt 48 ja viidatud kohtupraktika).
- 139 Kumulatiivseid *fumus boni iuris* ja kiireloomulisuse tingimusi tuleb analüüsida just selle raamistikus. Kõigepealt on põhjust analüüsida, kas hageja on tõendanud, et ajutised meetmed on vajalikud, kuna juhul, kui selle tingimuse täitmine ei ole eriti ilmne, oleks asjatu täiel määral hinnata *fumus boni iuris*'e olemasolu.

Kiireloomulisus

- 140 Kõigepealt tuleb märkida, et ajutiste meetmete kohaldamise taotluse kiireloomulisust tuleb hinnata selle järgi, kas ajutine meede on vajalik, et hoida ära tõsise ja

korvamatu kahju tekkimine meetme kohaldamist taotlevale poolele (eespool viidatud määrus kohtuasjas Pfizer Animal Health v. nõukogu, punkt 94).

¹⁴¹ Kui kahju tekkimine sõltub mitme asjaolu esinemisest, siis piisab, kui selle kahju tekkimine on ennustatav küllaldase tõenäosusega (vt Euroopa Kohtu 29. juuni 1993. aasta määrus kohtuasjas C-280/93 R: Saksamaa v. nõukogu, EKL 1993, lk I-3667, punkt 34, ja Euroopa Kohtu presidendi 14. detsembri 1999. aasta määrus kohtuasjas C-335/99 P (R): HFB jt v. komisjon, EKL 1999, lk I-8705, punkt 67). Sellest hoolimata on hageja kohustatud tõendama tõsise ja korvamatu kahju tekkimist kinnitavad asjaolud (eespool viidatud määrus kohtuasjas HFB jt v. komisjon, punkt 67, ja Euroopa Kohtu presidendi 12. oktoobri 2000. aasta määrus kohtuasjas C-278/00 R: Kreeka v. komisjon, EKL 2000, lk I-8787, punkt 15).

¹⁴² Sellest järeldub, et analüüs peab keskendumas küsimusele, kas hageja on tõendanud, et taotletavate ajutiste meetmete kohaldamine on vajalik, et vältida kolme liiki kahju tekkimist, mis tema arvates tuleneb vaidlustatud määruse kohaldamisest: esiteks mereökosüsteemi (korallid, merepõhi jne) kahjustamine, kuna on lubatud kasutada veetavaid püüniseid ja teisi tööstuslikke püügivahendeid nagu seisevõrgud ja õngejadad, teiseks süvamere kalavarude kahanemine uuenemist mittevõimaldava piirini püügikoormuse tõusu tõttu ja kolmandaks, Assooride kalandussektori kokkuvarisemine.

¹⁴³ Enne iga kahjuliigi hindamise juurde asumist on oluline esile tõsta, et poolte vahel esineb 1995. aasta määruste kehtetuks tunnistamise täpse kuupäeva — kuupäev, millal algab vaidlustatud määruse väidetav mõju Assooride vetes ilma 1995. aasta kaitsekorra — osas olulisi lahkarvamusi. Käesoleva menetluse seisukohalt tuleb vaidlustatud määruse mõju hinnata lähtudes sellest, et 1995. aasta määrused muutuvad igal juhul kehtetuks hiljemalt 1. augustil 2004. See näib olevalt kõige mõistlikum tõlgendus, arvestades, et vaidlustatud määruse artikkel 15 on erisäte, mis

reguleerib 1995. aasta määruste kehtetuks tunnistamist. On vaieldamatult kindel, et 1995. aasta määrused lakkavad peale 1. augustit 2004 mainitud artiklist 15 tulenevalt olemast kohaldatavad ja et hageja argumentatsioon, mis puudutab vaidlustatud määruse mõju merekeskkonnale, kalavarudele ja Assooride kalandussektorile, põhineb sellel asjaolul.

— Mereökosüsteemile tekitatav tõsine ja korvamatu kahju

¹⁴⁴ Hageja väidab, et vaidlustatud määrus lubab tööstuslikes mõõtmetes püügikoormust ja võimaldab kasutada veetavaid püüniseid ja teisi tööstuslikke püügivahendeid nagu põhjatraale, traale, mis ei puutu merepõhjaga kokku, seisevõrke ja tööstuslikke õngejadasid, mis põhjustavad merepõhja, riffe ja koralle hävitades mereökosüsteemile tõsist ja korvamatut kahju.

¹⁴⁵ Hageja väitel oli eelneva, 1995. aasta määrustega ja eelkoige määruse nr 685/95 artiklitega 3 ja 6 ja I lisaga loodud korra kohaselt iga kalapüügiliigi määratluses viidatud püügivahendi liigile (nt veetavad või kinnitatud püünised) ja nõukogu võis järelikult veetavate püüniste kasutamist kaudselt piirata näiteks kehtestades ühele konkreetsele püügivahendile konkreetsetes piirkonnas püügikoormuseks nulli. Assooride vete jaoks oli see kehtestatud määruse nr 2027/95 artikliga 2 ja lisaga. Vaidlustatud määrus (artikkel 3 ja lisa) ei kasuta kalapüügiliikide määratlemisel viidet püügivahenditele ja seega ei ole tulevikus võimalik kehtestada veetavate püüniste maksimaalseks püügikoormuseks nulli. Lisaks ei ole määruse nr 2371/2002 artiklist 10 tulenevalt võimalik kohalikke piiranguid kohaldada välisriikide laevadele, mis asuvad väljaspool 12-meremiilist vööndit, mistõttu ei ole sarnase keelu rakendamiseks ühtegi teistsugust vahendit. Arvestades, et vaidlustatud määruse artikkel 15 tunnistab alates 1. augustist 2004 kehtetuks ka 1995. aasta määrused, järeldub sellest, et Assooride vetes on veetavate püüniste kasutamine edaspidi lubatud.

- 146 Kõik menetlusosalised on arvamusel, et pärast 1995. aasta määruste kehtetuks tunnistamist vaidlustatud määruse artikli 15 alusel hiljemalt 1. augustil 2004 on laevadel lubatud Assooride vetes kalastamisel kasutada põhjatraale, samas kui eelmise korra ajal oli selline tegevus välistatud.
- 147 Samuti ei ole vaidlust selle üle, et kontrollimatul põhjatraalimisel võivad mereökosüsteemile olla märkimisväärsed negatiivsed tagajärjed. Nii nõukogu kui komisjon tunnistasid kohtuistungil, et põhjatraalimisel võivad ökosüsteemide tundlike osade nagu korallriffide hävitamise näol olla tõsised ja korvamatud tagajärjed. Selle kohta seisab komisjoni traalpüüki puudutavas ettepanekus, et „hiljutistest teaduslikest aruannetest nähtub, et teatud süvamereelupaiku [nende hulgas ka Assooride omi] tuleb kaitsta kalapüügivahenditest tingitud mehhaanilise erosiooni eest”. Mainitud ettepaneku neljandas põhjenduses on kirjutatud, et „vastavalt teaduslikule tõendusmaterjalile on korallidele püügivahenditega tekitatud kahjustustest taastumine kas võimatu või väga keeruline ja aeganõudev”.
- 148 Vastupidi põhjatraalimisele, mille kohta ajutisi meetmeid kohaldavale kohtunikule esitatud tõendid on piisavad järeldamiseks, et tekkida võib kahju on oma loomult tõsine ja korvamatu, kui selline tegevus toimub kontrollimatult, ei ole piisavalt tõendatud, et samasugune kahju võib tekkida ka teiste püügivahendite nagu traalide, mis ei puutu merepõhjaga kokku, seisevõrkude ja eriti õngejadade kasutamisest.
- 149 Hageja väidab, et nende ülejäänud intensiivpüügiviisidega kaasneb kahju kalavarudele (mille suhtes kehtib siiski püügikoormuste kord), kuid tõsine ja korvamatu kahju merekeskkonnale kui sellisele ei ole tõendatud. Asjatundja arvamus, mille hageja esitas (taotluse II lisa) näitab, et kuigi kõigil tööstuslikel püügiviisidel on mingi kaasnev mõju, peetakse õngejadasid ja võrke, mis põhjaga kokku ei puutu, selgelt vähem kahjustavateks kui põhjatraalimist õngejadadega, mida peetakse

„elupaikadele piiratud kahju tekitavaks”. Väited niinimetatud fantoompüügi kohta on seotud peamiselt kalavarude säilitamisega, mitte aga keskkonnale kui sellisele tekitatava kahjuga ja on lisaks väljendatud üldsõnaliselt, esitamata andmeid kahju tõsiduse astme või kahju tõsiseks ja korvamatuks muutumise võimaliku aja kohta.

- 150 Hageja viited avaldustele, mis komisjon on esitanud oma traalpüüki puudutavale ettepanekule lisatud pressiteadetes, käivad põhjatraalimise või samalaadsete püügivahendite kohta ja neid ei või lugeda selle institutsiooni ülestunnistuseks teiste püügivahendite kahjuliku toime kohta.
- 151 Hageja väited kiireloomulisuse kohta, mis puudutavad teisi püügivahendeid peale põhjatraalide ja sarnaste veetavate püüniste, tuleb seega tagasi lükata.
- 152 Põhjatraalimise kohta tunnistavad nõukogu ja komisjon siiski, et kui see toimub kontrollimatult, võib seda liiki püügivahend tõenäoliselt põhjustada Assooride mereökosüsteemile tõsist kahju. Üldiselt ollakse nõus, et antud kahju on korvamatu selles mõttes, et selle heastamine on võimatu või väga keeruline.
- 153 Järelikult tuleb hinnata, kas ilma taotletavate ajutiste meetmete kohaldamiseta oleks vaidlustatud määrusest tulenev kahju tekkimine kindel ja vältimatu. Tõsise ja korvamatu kahju tekkimist kinnitavate asjaolude tõendamine on hageja kohustus (eespool viidatud määrused kohtuasjades HFB jt v. komisjon, punkt 67 ja Kreeka v. komisjon, punkt 15).

- 154 Tuleb tähele panna, et vastupidiselt sellele, mida hageja tundub kinnitavat, ei luba vaidlustatud määrus selgesõnaliselt traalimist ega takista nõukogul või komisjonil võtta vastu täiendavaid meetmeid sellise tegevusega võitlemiseks. Samas on komisjoni traalpüüki puudutava ettepaneku eesmärk vaidlustatud määruse täiendamine konkreetse traalimiskeelu kehtestamisega ning seda ka Assooride vete suhtes. Ettepanekuga soovitakse muuta määrust nr 850/98, lisades selle artiklisse 30 järgneva sätte:

„Laevadel on keelatud kasutada mis tahes põhjatraale või samalaadseid veetavaid püüniseid, mis puutuvad kokku merepõhjaga [Assooride] piirkonnas.”

- 155 Sellest tuleneb, et vaidlustatud määruse artikli 3, artikli 5 lõike 1, artikli 11 või artikli 13 kohaldamise peatamine, mida hageja nõuab, ei tooks kaasa põhjatraalimise keelustamist Assooride vetes ega ole seetõttu hagejale mingil moel vajalik. Nende sätete toime traalimisele ei ole leidnud kinnitust. Järelikult on ilmselge, et nende sätete kohaldamise peatamine ei ole vajalik.

- 156 Ometi, nagu sellele juhib tähelepanu ka hageja ise, antakse traalimiseks luba kaudselt, tunnistades kehtetuks 1995. aasta määrused, mis ei lahendanud seda küsimust otseselt, vaid pigem kaudselt, liites püügivahendid kalastuspiirkondade määratlustega. Järelikult on see üksnes vaidlustatud määruse artikli 15 (millega tunnistatakse 1995. aasta määrused kehtetuks) kohaldamise peatamine, mis mõjutaks põhjatraalimist, võimaldades 1995. aasta määrustes ettenähtud korra ja seega ka põhjatraalimise kaudse keelu edasikehtimise Assooridel.

157 Ometi on raske otsustada, et selline või mõni teistsugune ajutine meede on vajalik mereökosüsteemi kahjustamise ärahoidmiseks kõnealusel ajavahemikul, kuna ÜKP raames on olemas mitmeid teisi proportsionaalsemaid meetmeid, mida võib sellise kahju tekkimise takistamiseks kiirelt ja tõhusalt rakendada.

158 Nende võimaluste hulka kuuluvad näiteks erakorralised meetmed, mida komisjon või liikmesriigid, eelkõige Portugali Vabariik, võivad kehtestada alusmääruse artiklite 7 ja 8 alusel, mis lubavad nende vastuvõtmist just nimelt olukordades, kus „on tõendeid, et vee-elusressursside või mere ökosüsteemi säilimist ähvardab kalapüügist tulenev tõsine ning viivitamatut reageerimist nõudev oht”. Artikli 8 alusel on nende meetmete kestus kõige rohkem kolm kuud ja artikli 7 alusel kuus kuud, mida võib pikendada kuue kuu võrra. Nende meetmete kestus tundub seega piisav, et vältida kahju tekkimist kuni komisjoni traalpüüki puudutava ettepaneku vastuvõtmiseni, mis võib samuti toimuda lühikese aja jooksul. Veelgi enam, määruse nr 850/98 artikli 45 lõiked 1 ja 2 lubavad komisjonil või liikmesriikidel nende jurisdiktsiooni alla kuuluvate vete osas vastu võtta erakorralisi meetmeid, kui „mereorganismide kaitse nõuab kohest tegutsemist” või kui „teatavate liikide või püügipiirkondade kaitsmine on tõsiselt ohus ja kui viivitamine võiks põhjustada raskesti heastatavat kahju”.

159 Kohtuistungil ilmnes, et hageja ei ole teinud midagi selliste meetmete kehtestamiseks.

160 Lisaks teatas komisjon kohtuistungil, et ta jälgib olukorda pidevalt ja on valmis kehtestama erakorralisi meetmeid, kui nende järgi peaks tekkima vajadus.

- 161 Taolised meetmed on kehtestatud Ühendkuningriigi Darwin Moundsi juhtumi puhul (komisjoni 20. augusti 2003. aasta määrus (EÜ) nr 1475/2003 süvavee korallriffide kaitse kohta traalpüügi mõju eest Šotimaast loodesse jääval alal (ELT L 211, lk 14)). Komisjoni traalpüüki puudutav ettepanek kinnitab, et komisjon on olukorrast teadlik ja jälgib seda pidevalt. Mainitud ettepaneku põhjendustes teatatakse, et „Assoore, Madeirat ning Kanaari saari ümbritsevas ühenduse kalanduspiirkonnas leidub mitmeid teadaolevaid või arvatavaid süvavee-elupaiku, mis on kuni viimase ajani olnud traalpüügi eest kaitstud tänu juurdepääsu erirežiimile, mis on määratletud nõukogu määruses (EÜ) nr 2027/95 ja kuna selle kehtivus lõpeb 2004. aastal, siis on oluline tagada nende piirkondade kaitse jätkumine ühenduse õiguse raames”. Võttes arvesse, et komisjon on tõstatatud küsimustega kursis, on äärmiselt ebatõenäoline, et ta on vastu selliste meetmete kehtestamisele või et ta ei sekkuks, et hoida ära mis tahes kahju.
- 162 Antud asjaoludel, mille puhul hagejal on võimalik kasutada sobivamaid võimalusi, ei tundu taotletavad abinõud meetmed vajalikud (vt analoogia alusel Euroopa Kohtu presidendi 22. aprilli 1994. aasta määrus kohtuasjas C-87/94 R: komisjon v. Belgia, EKL 1994, lk I-1395, punktid 40–42; eespool viidatud määrus kohtuasjas Free Trade Foods v. komisjon, punkt 59; Esimese Astme Kohtu presidendi 7. mai 2002. aasta määrus kohtuasjas T-306/01 R: Aden jt v. komisjon, EKL 2002, lk II-2387, punkt 109, ja 3. detsembri 2002. aasta määrus kohtuasjas T-181/02 R: Neue Erba Lautex v. komisjon, EKL 2002, lk II-5081, punktid 105–110).
- 163 Eelnevat arvesse võttes arvab abinõu meetmeid kohaldav kohtunik, et hageja ei ole tõendanud, et taotletavad abinõud meetmed on vajalikud mere ökosüsteemi tõsise ja korvamatu kahjustamise ärahoidmiseks.

— Kalavarudele tekitatav kahju

- 164 Kalavarudele tekitatava tõsise ja korvamatu kahju kohta väidab hageja, et hiljemalt alates 1. augustist 2004 põhjustavad 1995. aasta määruste kehtetuks tunnistamine ja

vaidlustatud määruse jõustumine püügikoormuse märkimisväärse tõusu, mis kutsub esile süvamere kalavarude kiire kahanemise piirini, mis ei võimalda nende uuenemist.

165 Oluline on eristada kahte tüüpi kalavarusid: tuunivarusid ja süvamere kalavarusid.

166 Tuunide kohta ei ole hageja selgelt esitanud piisavaid tõeneid, mis kinnitaksid, et taotletavad ajutised meetmed on tõsise ja korvamatu kahju tekkimise takistamiseks vajalikud.

167 Tuunid on siirdekalad, kes levivad väga suurtel aladel ja ei ole spetsiifiliselt seotud Assooride vetega. Kaitsemeetmed peavad katma kogu nende levilat, et kajastada nende liikide siirdeala. Kuna tegemist on siirdekaladega, siis ei ole meede, millega suletakse või liberaliseeritakse üksik 100-meremiiline vöönd, nende liikide vähenemise vältimiseks asjakohane. Siirdeliikidena kaitstakse tuune erisuguste meetmetega nagu TAC-id ja nõukogu 19. detsembri 2003. aasta määrusega (EÜ) nr 2287/2003 (ELT L 344, lk 1) suure osa Kirde-Atlandi suhtes kinnitatud kvoodid. Veelgi enam, tuune kaitseb ka ICCAT, mille liige Euroopa Ühendus on, ja enamiku tuuniliikide suhtes on vastu võetud püügi- või püügikoormuse piirangud. Viimasena, hageja kohtuistungil esitatud väide, et tuunipüügilaevad tegutsevad väga laias piirkonnas ja takistavad teistel kaluritel süvamere kalavarude püüki, ei toeta ilmselgelt tema väidet, mille kohaselt tuunide varud või süvamere kalavarud kahanevad.

168 Küsimused, mis hageja tõstatas süvamere kalavarude kohta, on palju kompleksse-
mad. Ometigi ei saa järeldada, et hageja on tõendanud, et kui enne põhikohtuasja
lahendamist ajutisi meetmeid ei kehtestata, siis võimaldab vaidlustatud määrus
püügikoormuse sellist suurenemist, et kalavarud vähenevad tasemeni, mille puhul
on tegemist tõsise ja korvamatu kahjuga, või et sellise kahju tekkimine on kindel ja
vältimatu.

169 Tuleb märkida, et hageja ei ole tõendanud, et vaidlustatud määrus toob kaasa
olukorra, milles nende liikide suhtes kehtib Assooride vetes piiramatu püügikoor-
mus. Vastupidi, nagu nõukogu, komisjon ja Hispaania Kuningriik sellele tähelepanu
juhivad, näevad vaidlustatud määrus ja 2002. aasta määrused ette terve rea
meetmeid, mis piiravad süvamere liikide püügikoormust või kehtestavad nende
suhtes TAC-e ja kvoote.

170 Nagu seda tunnistab ka hageja, on selliselt määrusega nr 2340/2002 kehtestatud
TAC-id ja kvoodid kahe süvamere liigi (süsisaba ja besuugo) kohta. Osade
süvamere liikide suhtes, mis on loetletud määruse nr 2347/2002 I lisas, kehtib kogu
ühenduse piires range püügikoormuse piiramise kord. See kord sisaldab rangeid
rakendus- ja kontrollisätteid ning annab komisjonile õiguse jälgida tähelepanelikult
olukorda, et kehtestada täiendavaid meetmeid kõikide liikide suhtes, mille osas
valitseb tema hinnangul ülepüügi oht. Tuleb meelde tuletada, et määrust
nr 2347/2002 käesoleva hagi raames vaidlustatud ei ole.

171 Lõpuks sätestab ka vaidlustatud määrus ise kõigi nende põhjalähedaste liikide ja
sealhulgas ka süvamere liikide püügikoormuse piiramise korra, mis ei ole juba
hõlmatud määrusega nr 2347/2002 ette nähtud kaitsekorraga. Vaidlustatud määruse
artikli 3 järgi põhineb see püügikoormuse piiramine aastate 1998–2002 ajaloolistel
keskmistel. Sisuliselt kehtestab vaidlustatud määrus selle põhjal püügikoormuse lae.

172 Vastupidi hageja eeldatavale tuleb märkida, et tundub ebatõenäoline, et vaidlustatud määruse artiklis 11 ette nähtud rakendusmäärust ei võeta vastu enne 1. augustit 2004 ehk kuupäeva, millal 1995. aasta määrused muutuvad kehtetuks. Hageja on väljendanud hirmu, et võib tekkida õiguslik lünk, mis lubab kõnealuses piirkonnas piiramatut püügikoormust. Samas, nagu eespool on juba mainitud, on komisjon vastu võtnud rakendusmääruse ettepaneku. Selles ettepanekus on täpselt ja detailselt määratletud maksimaalsed püügikoormused iga liikmesriigi jaoks ja iga kalanduspiirkonna jaoks läänepoolsetes vetes, mis põhinevad ICES-i ja CECAF-i alarajoonidel ja liikmesriikide esitatud andmetel, mis võimaldavad arvutada aasta keskmist püügikoormust aastatel 1998–2002. Ettepanek võeti vastu 12. mail 2004. Vaidlustatud määruse artiklis 11 on ette nähtud mehhanism, mille kohaselt juhul, kui nõukogu ei ole rakendusmäärust vastu võtnud hiljemalt 31. mais 2004, on komisjonil võimalik see vastu võtta hiljemalt 31. juuliks 2004. Kohtuistungil kinnitas komisjon, et see menetlus võimaldab tal rakendusmääruse 31. juuliks 2004 vastu võtta. Igal juhul paneb vaidlustatud määruse artikkel 3 liikmesriikidele püügikoormuse piiramise valdkonnas kohustusi ka rakendusmääruse puudumisel. Õigusliku lünga tekkimise oht on seega alusetu.

173 Hageja väidab siiski, et vaidlustatud määrus ja määrus nr 2347/2002 lubavad Assooride vetes püügikoormuse suurendamist, kuna nad määravad Assooride vetest ulatuslikumate piirkondade maksimaalsed püügikoormused. Hageja järgi võimaldaks see Assooride vetes 100 ja 200 meremiili vahelises vööndis rakendada suuremat püügikoormust. Tema arvates muudab püügikoormuse suurenemise selles vööndis tõenäoliseks Assooride süvamere kalanduspiirkonna puutumatuselt tingitud kalurite ootus kiirele tasuvusele.

174 Hageja esitab anekdootlikke tõendeid Hispaania laevade üksikute kalastusretkede kohta, mis näitavad, et õngejadadega intensiivpüügiga saadi ühe merelkäiguga väga oluline kogus ehk kuni 7% teatud liikide (nagu limapeade) kogupüügist. Porto de

Abrigo esitab sarnaseid anekdootlikke tõendeid, mille kohaselt püüavad Assooride vetes hetkel kala 58 (vastupidiselt endisele keskmiselt neljale) Hispaania laeva. Hageja üritas kohtuistungil näidata ka seda, et tööstuslikud püügivahendid võimaldavad laevaldel katta suure osa Assooride vetest väga lühikese, kõige rohkem kolmekuulise ajavahemiku jooksul.

175 Ei hageja ega menetlusse astujad ei ole esitanud tõendeid, mis võimaldaksid ajutisi meetmeid kohaldaval kohtunikul saada terviklikku ja üksikasjalikku ülevaadet väidetava kahju väidetavast ulatusest ja kestusest. Nad ei ole üritanud määrata, kuidas ja millises ulatuses püügikoormus Assooride vetes suureneb, arvestades 2002. aasta määruste ja vaidlustatud määruse piiranguid, ning millist mõju avaldab selline püügikoormuse tõus erinevatele asjaomastele süvamereliikidele põhikohtuasjas hagi läbivaatamise ajal.

176 Hageja tunnistab tõepoolest, et ta ei oska täpselt ennustada, millal uue korra tekitatud kahju muutub korvamatuks või millal suurenenud püügikoormus on vähenenud piirini, mis ei võimalda kalavarude uuenemist, kuid ta on arvamusel, et need annavad ennast tunda ühe kalapüügihooaja jooksul ja igal juhul mitme hooaja jooksul kuni põhikohtuasja hagi lahendamiseni.

177 Samas osutavad hageja esitatud tõendid sellele, et Uus-Meremaa süvamere kalastuspiirkondadele kahju tekitamine on mõõdetav pigem aastate kui kuudega. Teaduslikud aruanded näitavad samuti, et piirkonnad, mis on osa Atlandi keskahelikest (kuhu kuuluvad ka Assoorid), mis asuvad väljaspool Assooride vesi, on reguleerimata süvapüügile avatud olnud juba mitukümmend aastat. Kuigi see on põhjustanud sihtliikide ja kaaspüügiliikide arvukuse vähenemise, ei ole see ilmselt toonud kaasa kalavarude korvamatut kokkukuivamist. Hageja esitatud asjatundja

arvamus märgib näiteks, et kuigi ülepüük ohustab kalavarusid, on peaaegu igas tänase päevani kasutatavas regioonis saagikus teinud läbi kiire arengu (*boom and bust*) algsetest suurtest saakidest nende vähenemiseni umbes kümne aasta jooksul alates kalapüügi alustamisest (taotluse lisa 2 lk 2–3).

- 178 Kuigi viidatud teaduslikes aruannetes kardetakse elupaikadele korvamatut kahju tekkimist ja osutatakse säästvuse piiril olevale olukorrale, tõstatavad nad siiski (eriti taotluse lisas 3) tõsiseid kahtlusi oletatava ülepüügi võimalike tagajärgede kohta. Samuti ilmneb aruandest (taotluse lisa 3), et asjakohased indikaatorid „ei kinnita ilmsete probleemide olemasolu, mis on tingitud põhjalähedaste liikide ülepüügist”, vaatamata sellele, et neid võib lugeda intensiivselt püütavateks. Aruandes on lisatud, et mõne liigi puhul on täheldatud muutusi aastast aastasse, mis „ei tundu olevat üksnes kalapüügist tingitud suremuse tagajärg ja mille põhjust veel hästi ei tunta” (taotluse lisa 3 lk 17). Samuti teatab aruanne, et „hetkel ei teata ülepüügi tagajärgi osades nendest piirkondadest (veealustes kõrgendikes), kuna nende dünaamikat pole sügavuti uuritud” (taotluse lisa 3 lk 25).

- 179 Lisaks eelnevatele kaalutlustele tuleb tähele panna, et kaks teaduslikest aruannetest (ICES-i ja STEFC-i koostatud, mis on lisatud taotluse lisadele 20 ja 21), millele hageja toetub, et tõendada süvamere kalavarude kahanemise tõenäosust, pärinevad eespool viidatud 2002. aasta määruste vastuvõtmise eelsest ajast. Antud määrused võeti vastu nendes aruannetes sisalduvate nõuannete valguses, et arvestada esitatud tõenditega ja kehtestada kord, mis piiraks ülepüügi tõttu tõenäoliselt ohustatud süvamere liikide püügikoormust (vt määruse nr 2347/2002 2. ja 4. põhjendust). Lisaks ei esita need aruanded tõendeid, mis kinnitaksid, et vaidlustatud määrus või sarnane kord võiks kaasa tuua kalavarude kahanemise. Aruannetes soovitatakse kalavarude säästvaks majandamiseks võtta vastu üldised põhimõtted. Aruannetes ei

võidelda korra eest, mis põhineks juurdepääsupiirangutel või üksnes TAC-ide ja kvootide kasutamisel, vaid need väljendavad pigem eelistust püügikoormuse reguleerimise korra suhtes; 2002. aasta määruste ja vaidlustatud määruse vastuvõtmisel, mis on mõlemad suunatud püügikoormuse piiramisele, on nõukogu järginud just seda nõuannet.

- 180 ICES-i kõige viimase, 11. juunil 2004 avaldatud aruande kohta märgib hageja ka ise oma 21. juuni 2004. aasta taotluses, et selles ei tõstatata ühtegi uut fakti- või õigusküsimust. Aruanne kordab 2002. aasta järeldusi ja lisab mõned värskemad suundumused. Vaatamata sellele, et ICES-i 2004. aasta aruandes taasesitatakse 2002. aastal sõnastatud mured, et süvamereliigid on kergesti haavatavad ja nende kasutamist ei peeta säästvaks, tunnistatakse siiski, et „hetkel ei ole süvamereliikide kalastuspiirkondadele võimalik nõuandeid jagada” (ICES-i 2004. aasta aruande lk 82). Positiivse arenguna toob aruanne esile hiljutiste määruste (nt 2002. aasta määrused) vastuvõtmise, tunnistades, et „NEAFC reguleeritavas piirkonnas soovitati püügikoormus aastatel 2003 ja 2004 külmutada ning et ühenduse süvamere kalastuspiirkondades kehtib püügikoormuse reguleerimise kord”. Ta lisab, et hiljutised määrused, mille eemärk on püügikoormuse stabiliseerimine või vähendamine, peaksid „parandama varude seisundit või vähemalt aeglustama kahanemist [ja et] nende tegelikku mõju varudele ei ole hetkel võimalik täpselt määrata” (vt ICES-i 2004. aasta aruande lk 83). Sellest järeldub, et ICES-i 2004. aasta aruandes käsitletud arengud ei kinnita eelneva olukorra halvenemist ja ei muuda üldpilti. Iseäranis ei too ei 2004. aasta ega 2002. aasta aruanded esile tõendeid, mis puudutaksid vaidlustatud määruse mõju Assooride vetes ja võimaldaksid teha järelduse, et taotletavad ajutised meetmed on vajalikud, et takistada selles piirkonnas kalavarudele tõsise ja korvamatu kahju tekkimist.

- 181 Samuti tuleb märkida, et hageja viide sellele, et komisjon sisuliselt tunnistab, et vaidlustatud määruusel on kalavarudele kahjulikud tagajärjed, ei ole õige. Lõigud,

millele hageja viitab komisjoni 3. veebruari 2004. aasta pressiteates, mis kaasneb traalpüüki puudutava ettepanekuga, osutavad ainuüksi kahjulikule mõjule, mida põhjatraalimise vahendid avaldavad mereelupaikadele, mitte aga kalavarude kahanemisele.

182 Viimasena on oluline rõhutada, et eelnevatega sarnased kaalutlused, mis käivad mereökosüsteeme puudutavate murede lahendamiseks sobivamate vahendite olemasolu kohta, on samuti asjakohased ka kalavarude kahanemise kiireloomulisuse hindamisel.

183 Alusmääruse artiklites 7 ja 8 või määruse nr 850/98 artiklis 45 sätestatud erakorralised meetmed sobivad sama hästi ka kalavarude kaitseks. Hageja ei ole otsinud võimalusi selliste meetmete rakendamiseks ja sellest tulenevalt võib arvata, et ajutiste meetmete kohaldamise taotlus ei ole vajalik. Lisaks tuleb märkida, et määrus nr 2347/2002 kehtestab range jälgimissüsteemi, mis võimaldab komisjonil ja asjaomastel teadusasutustel tähelepanelikult jälgida eelkõige süvamereliikide seisundit. Komisjon on kohustatud koostama ettekande süvamereliikide majandamise üldkava kohta enne 2005. aasta juunit ja tegema nõukogule ettepanekud vajalike muudatuste tegemiseks kõnelauses kavas.

184 Taolistel asjaoludel, kui hagejal on kasutada sobivamad vahendid ja ühenduse institutsioonid jälgivad ÜKP raames tähelepanelikult kõnealust olukorda, ei tundu taotletavad ajutised meetmed vajalikuna (vt analoogia alusel eespool viidatud määrus kohtuasjas komisjon v. Belgia, punktid 40–42; eespool viidatud määrused kohtuasjades Free Trade Foods v. komisjon; Aden jt v. nõukogu ja komisjon, punkt 109, ja Neue Erba Lautex v. komisjon, punktid 105–110).

— Assooride tööstusele tekitatav kahju

185 Hageja ja Porto de Abrigo väidavad, et kalavarude korvamatut kahanemine seab ohtu ka Assooride kalurite olemasolu ja toob endaga kaasa Assooride tööstuse üldise kokkuvarisemise. Antud argument on seotud eespool käsitletud kalavarude kahanemist puudutava argumendiga.

186 Igatahes tuleb märkida, et ei hageja ega Porto Abrigo ei ole piisavalt tõendanud, et vaidlustatud määrus põhjustab põhikohtuasjas otsuse tegemiseni Assooride kalandussektorile ja veelgi vähem kogu Assooride majandusele tõsist ja korvamatut kahju.

187 Hageja ei esita peale eespool käsitletud kalavarude kahanemist puudutavate argumentide muid piisavaid tõendeid, mis võimaldaksid ajutisi meetmeid kohaldaval kohtunikul hinnata, kuidas ja mis aja jooksul hakkab välisriikide laevade püügikoormuse mingisugune tõus mõjutama Assooride kalandussektori finantshuvisid.

188 Vastupidi, tuleb arvesse võtta, et vaidlustatud määrus näeb endiselt ette 100-meremiilise vööndi, mis on mõeldud ainult Assooride kaluritele tuuni ja süvamereliikide jaoks. Isegi kui 31,4% saagist pärineb Assooridel 100 ja 200 meremiili vahel asuvatest kalaparvedest, nagu hageja seda väidab, ei ole kuidagi

tõendatud, et kui see kogus olekski nüüd mõeldud vaid välisriikide laevadele, kannataksid Assooride kalurite huvid enne põhikohtuasjas hagi läbivaatamist tõsist ja korvamatut kahju. *A fortiori*, hageja ei ole tõendanud, et tagajärjed kogu Assooride majandusele võiksid oma olemuselt võrduda tõsise ja korvamatu kahjuga.

189 Sellest järeldub, et Assooride kalandussektorile väidetava tõsise ja korvamatu kahju tekkimine ei ole hetkel leidnud kinnitust.

190 Ajutisi meetmeid kohaldava kohtuniku arvates ei ole hageja, arvestades kõiki eespool esitatud kaalutlusi, õiguslikult piisavalt tõendanud, et vaidlustatud määrus põhjustab mereökosüsteemile, kalavarudele või Assooride kalandussektorile tõsist ja korvamatut kahju või et selle kahju tekkimine on kindel ja vältimatu. Järelikult ei ole tuvastatud, et taotletavad ajutised meetmed on vajalikud ja järelikult ei ole täidetud ka kiireloomulisuse tingimus.

191 Kuna hageja ei ole suutnud tõendada, et taotletavad ajutised meetmed oleksid vajalikud, et takistada tõsise ja korvamatu kahju tekkimist enne põhikohtuasjas hagi läbivaatamist, siis ei ole vajadust analüüsida, kas *fumus boni iuris*'e tingimus on täidetud.

192 Viimasena, nagu on märgitud käesoleva analüüsi alguses, tuleb rõhutada asjaolu, et arvestades kõiki eelnevaid kaalutlusi ei kaldu huvide tasakaal hageja kasuks.

- 193 On selge, et vaidlustatud määruse kohaldamise osaline peatamine avaldaks ühisele kalanduspoliitikale ja kolmandatele isikutele laiaulatuslikku mõju; taotletavad ajutised meetmed on nende eesmärgiga võrreldes ebaproportsionaalsed ja nende kehtestamine sekkuks ulatuslikult ÜKP valdkonnas nõukogule kuuluva laia hindamisruumi kasutamisse. Sellises olukorras ei või ajutisi meetmeid kohaldav kohtunik asendada nõukogu kaalutusotsust enda omaga, välja arvatud erakorralistel asjaoludel, mida iseloomustab eriti tugev *fumus boni iuris* ja ilmselge kiireloomulisus (vt selle kohta eespool viidatud määrus kohtuasjas Free Trade Foods v. komisjon, punkt 48 ja viidatud kohtupraktika).
- 194 Taotletavad ajutised meetmed on selgelt tarbetud, kui võtta arvesse, et on olemas teisi, sobivamaid ja proportsionaalsemaid võimalusi, nagu erakorralised meetmed, mida komisjon või liikmesriigid võivad kehtestada ÜKP raames, ning et hageja ei ole nende meetmete kehtestamiseks midagi teinud.
- 195 Nendel asjaoludel arwab ajutisi meetmeid kohaldav kohtunik, et huvide kaalumise ei kaldu hageja kasuks (vt analoogia alusel eespool viidatud määrus kohtuasjas komisjon v. Belgia, punktid 40–42; eespool viidatud määrused kohtuasjades Free Trade Foods v. komisjon, punkt 59; Aden jt v. nõukogu ja komisjon, punkt 109 ja Neue Erba Lautex v. komisjon, punktid 105–110).
- 196 Kuna kiireloomulisuse tingimus ei ole täidetud ja nõukogu huvid kaaluvad üles hageja omad, tuleb käesolev ajutiste meetmete kohaldamise taotlus jätta rahuldamata.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ESIMESE ASTME KOHTU PRESIDENT

määrab:

- 1. Lubada Porto de Abrigo — Organização de Produtores da Pesca CRL-il ja GÊ-Questa — Associação de Defesa do Ambientel astuda menetlusse hageja nõuete toetuseks.**
- 2. Jätta WWF — World Wide Fund for Nature ja Seas at Riski esitatud avaldused hageja nõuete toetuseks menetlusse astumiseks rahuldamata.**
- 3. Jätta ajutiste meetmete kohaldamise taotlus rahuldamata.**
- 4. Otsus kohtukulude kohta tehakse hiljem.**

7. juulil 2004 Luxembourgis.

Kohtusekretär

President

H. Jung

B. Vesterdorf